

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

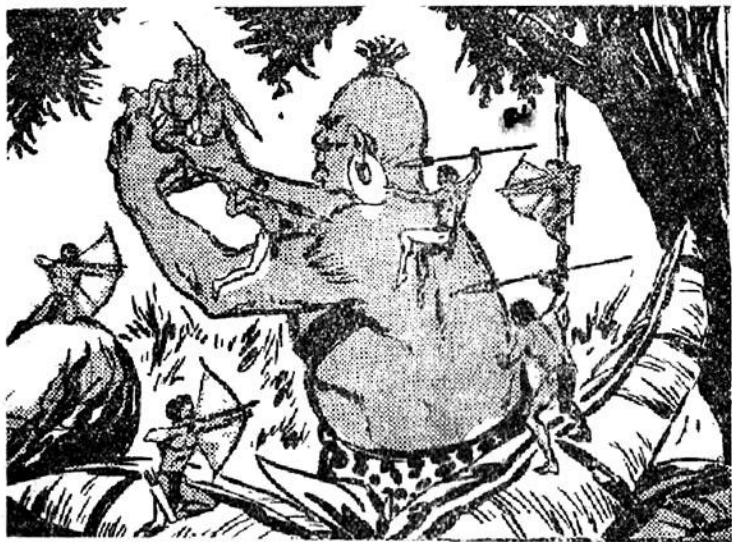
Ο ΜΙΚΡΟΣ

7

ΤΟ ΤΕΡΑΣ
ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ



ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ



ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ή Ζολών κι' ό Μπουτάτα γυρίζουν στη σπηλιά τους ύστερα από μεγάλες και δραματικές περιπέτειες με τη βασίλισσα του Τάμ - Τάμ (*).

Ξαφνικά, άκούνε τρομακτικό κράξιμο όρνιου και σε λίγο όντικρύζουν ένα τεράστιο άσπρο πουλι να φτερουγίζει πάνω από τα κεφάλια τους. "Ωσπου σε μιιά στιγμή, το τέ

ρας αυτό των ουρανών χαμηλώνει κι' άρπάζοντας τον Ταμπόρ στα πόδια του, φεύγει ξανά πειτώντας ψηλά.

— Ταμπόρ, Ταμπόρ!, ξεφωνίζει ή Ζολών σπαρακτικά; ενώ ό Μπουτάτα χαζεύοντας το γιγαντιαίο όρνιο που χάνεται στα σύννεφα, μουρμουρίζει κατάπληκτος:

— Μπά, σε καλό σου!

Άπαρηγόρητο το Κορίτσι της Ζούγκλας κλαίει και χτυπιέται όλη τη νύχτα στη σπηλιά για το χαμό του αγαπημένου της συντρόφου. Ό κωμικοτραγικός άράπης με το

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, τό 6, που έχει τον τίτλο: «Η βασίλισσα του τάμ-τάμ».

τσουλούφι προσπαθεί να την παρηγορήσει:

— Κουράγιο, αφέντη κορίτσι... Καί να τόν φάη τὸ δρόνιο, μὴν ἀπελπίζεσαι... Μπορεῖ νὰ περάσῃ καιμιὰ μέρα ἀπὸ πάνω καὶ νὰ τόν... κουτσουλήσῃ με ἀλεξίπτωτο!

Οἱ ὥρες περνᾶνε, κι' ἡ ἀμοιρῇ Ζολάν στενάζει συνεχῶς καὶ οὔτε τοσφή, οὔτε νερὸ θέλει νὰ δώλῃ στὸ στόμα της. Ὁ Μπουτάπα ἀρχίζει ν' ἀνησυχί γιὰ τὴ ζωὴ της. Προσπαθεῖ μὲ τὸ καλὸ νὰ τὴ συνεφέρῃ, μὰ δὲν κοιτᾷ τίποτα ὥσπου κάποτε θυμῶνεται καὶ τὴ φοβερίζει:

— Πόσες καλὰ, αφέντη Ζολάν: ἂν πεθάνῃς, δὲν θὰ σοῦ ξαναπῶ... κολλημέρα!

Τέλος, καὶ λίγο ποῖν ξημερῶς, ἡ ξανθεὶα κοπέλλα, ξυπνάει μὲ τὸ πόδι της τὸν Μπουτάπα ποὺ ροχαλίζει σὰν ἀεροπλάνο.

— Ἐ, Τσουλούφη... Σήκω νὰ σὲ ἀποχαιοτήσω.

Ὁ ἀόρατῃς πετιέται ὁρθίος καὶ τακτοποιεῖ τὸ τσαλακωμένο τσουλούφι του.

— Φεύγεις, κορίτσι Ζολάν; Καί γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλὸ;

Ἡ ὁμορφὴ παιδούλα τ' ἀποκρίνεται μὲ συγκρατημένους λυγμούς:

— Πάω... πᾶω νὰ βρῶ τὸν Τα... Ταμπό...

Ὁ Μπουτάπα τὴν κυττάζει κατάπληκτος.

— Ἀλήθεια; Καὶ πῶς θὰ σκαρφαλώσῃς πάνω στὰ σύννεφα; Μπά, σὲ καλὸ σου!

Ἡ Ζολάν συνεχίζει μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Θὰ γυρίσω δὴλ τὴ ζούγκλα... Θὰ ψάξω ἀκόμα καὶ πίσω ἀπὸ τὰ γαλδάρια βουνά. Ἡ θὰ βρῶ τὸν Ταμπόρ, ἡ θὰ μὲ βρῇ κανένα πεινασμένο θηρίο... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιά χωρὶς τὸν ἀγαπημένο μου σύντροφο.

— Καί γιατί μὲ ἀποχαιρετᾷς; Ἐγὼ δὲν θέλεις νὰρθω μαζί σου;

Τὸ λευκὸ κορίτσι ἀναστενάζει:

—Τὶ χροστᾷς ἐσύ, καημένη Τσουλούφη, νὰ βασανίζεσαι μὲ ξένες ἐννοίες... Ξαναγύρισε στὸ μεγάλο λιμάνι τοῦ ζούσεσ ἄλλοτε κι' ἄσε με ἐμμένα νὰ ψάχνω νὰ βρῶ τὸν Ταμπόρ, ἡ τὸ Χάρο μου!

Ὁ Μπουτάπα συγκινεῖται καὶ τὸ τσουλούφι του τρέμει σὰν φούντα καλαμπόκιου ποῦ τὴ φυσάει ὁ υπᾶτης.

— Σκαρφάλωσε στὸν ὄμο μου αφέντη κορίτσι. Θάρβω μαζί σου ὅπου κι' ἂν πᾶς... Κι' ἂν σὲ φάῃ κανένα θηρίο, θὰ μπῶ κι' ἐγὼ στὴν κοιλιὰ του νὰ... γωνέψουμε μαζί.

Χαρούμενη ἡ Ζολάν ἀσπάζει στὴν ἀγκυλιά της τὴ Φίφη καὶ θσονιάζεται στὸν ὄμο του Ὁ Μπουτάπα ξεκινᾷ ἀργὰ κι' ἀναστενάζοντας:

— Ἀχ, τὶ τραβάμε κι' ἐμεῖς οἱ πονόμυχοι!

ΕΠΙΔΡΟΜΗ

«ΜΙΚΡΑΝΘΡΩΠΩΝ»

Τ Ο ΛΕΥΚΟ κορίτσι χαρούμενο τώρα, ψηλὰ ἀπὸ τὸν ὄμο τοῦ ἀράπη ποῦ δρίσκεται, κόδει καρπούς

από τὰ χαμηλά κλαδιά τῶν δέντρων καὶ τοὺς καταβροχθίζει λαίμαργα. Ἡ χαρά της ἀπὸ τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως ξαναβρῇ τὸν Ταμπόρ, ἔκανε τὸ ἄδειο στομάχι της νὰ ἐπαναστατήσει.

Ὁ Μπουτάτα πού τὴν ἀκούει νὰ τραγανίζει τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ἀγριόμηλα, διαμαρτύρεται:

— «Ε, κορίτσι... Μὴν τρῶς ἄλλα γιατί θαρραίνεις καὶ θὰ...κοφομεσιαστώ!

... ..
Ἐχει ξημερώσει καλὰ τώρα καὶ στὸ δρόμο τῶν δυὸ συντρόφων δὲν ἔτυχε κανένα κακὸ συναπάντημα...

Νὰ ὅμως πού ξαφνικὰ φτάνει στ' αὐτιά τους μιὰ παράξενη βοή. Σὰν ποδοβολητὸ ἀπὸ ἀμέτρητα μικρὰ ποδαράκια πού τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους. Ταυτόχρονα ἀκούγονται κι' ἀπειροὶ ἀλαλαγμοὶ ἀπὸ ἱεπτὲς καὶ διαπεραστικές φωνοῦλες, πού θάλεγε κανεὶς πὼς θγαίνουν ἀπὸ τὰ σώματα μικροσκοπικῶν ἀνθρώπων ὄντων.

Ὁ Μπουτάτα σταματάει ἀπότομα κι' ἡ Ζολάν πηδάει ἀνήσυχη ἀπὸ τὸν ὦμο του. Ἡ σκυλιάστα ἀρχίζει νὰ γαυγίζει δαιμονισμένα κι' ἡ παιδούλα γιὰ νὰ μπορέσει ν' ἀφουγκρασθῇ, ἀρπάζει μὲ τὴν παλάμη καὶ κλείνει τὴ μακροὺ λή μουσούδα της.

Τὸ ποδοβολητὸ κι' οἱ ἀλαλαγμοὶ ἀκούγονται ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὅλο καὶ πιὸ δυνατά. Εἶναι φανερό πὼς ἔχουν πλησιάσει τώρα πολὺ κοντά.

Ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Ζολάν κρύβονται πίσω ἀπὸ κάτι χαμόκλαδα καὶ παρακολουθοῦν.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ ἀντικρύζουν ἕναν γιγαντώσωμο ἐλέφαντα πού βόσκει σ' ἕνα μεγάλου ξέφωτο, νὰ μυρίζει ἀνήσυχος τὸν α�έρα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς βοῆς, νὰ σηκώνη ἀπειλητικὰ τὴν προβοσκίδα του καὶ νὰ σπριγγλίζει ἄγρια.

Δὲν περνᾶνε μερικά δευτερόλεπτα καὶ τὰ μάτια τῶν δυὸ συντρόφων ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους.

Μιὰ ὁλόκληρη στρατιά ἀπὸ ἀμέτρητους καὶ μικροσκοπικοὺς πολεμιστὲς μὲ τόξα καὶ κοντάρια, φτάνουν ἀλαλάζοντας στὸ ξέφωτο καὶ χύνονται ἄγριοι πάνω στὸ γιγαντιαῖο παχύδερμο.

Τὸ ὕψος τοῦ καθενὸς δὲν ξεπερνᾶει τοὺς τριάντα πόντους καὶ τὸ βάρος του τὴ μία ὀκά. Τὰ κεφαλᾶκια τους δὲν εἶναι μεγαλύτερα ἀπὸ πορτοκάλια, τὰ χέρια τους σὰν δυὸ μικρὲς μπανάνες καὶ τὰ πόδια τους ὅχι μακρύτερα ἀπὸ δυὸ δάχτυλα τοῦ Μπουτάτα.

Στὰ χέρια τους κρατᾶνε μικροσκοπικά τόξα πού οἱ σαΐτες τους δὲν εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ τ' ἀγκάθια τοῦ σκαντζόχοιρου καὶ κάτι φοινικὰ κοντάρια, μὲ αἰχμὴ μπροστά, καὶ τεράστια σὰν... τὰ μολύβια πού γράφουν τὰ παιδιά.

Ἡ μυρμηγκία τῶν ἀμέτρων «Μικρανθρώπων», (στὴ γλώσσα τῶν ἰθαγενῶν λέγεται «Μίτιρ - Μίρ» πού θὰ πῇ:

(Κατάρα της γης) σκαρφάζουν πάνω στον ελέφαντα και σε λίγες στιγμές έχουν καλύψει από παντού ολόκληρο το τεράστιο κορμί του. Τόν χτυπάνε πρώτα στα μάτια με τὰ κοντάρια τους και τόν τυφλώνουν. Ύστερα τὰ άμέτρα τα κονταράκια τους άρχίζουν νά καρφώνονται με λύσσα στο σώμα του. Είναι τόσο μικρά και σουβλερά που καταφέρνουν νά τρυπάνε τὸ δέρμα του και ν' άνοίγουν άτελείωτες μικρές πληγές στο κορμί του.

Ὁ τυφλωμένος ελέφαντας πονάει άφάνταστα, στριγγλίζει: άπεγνωσμένα και χοροπηδάει σαν κάβουρας πάνω σ' άναμμένα κάρβουνα. Κάθε τόσο τινάζεται κι' οί μικροσκο-

πικοί άγριοί πολεμιστές πέφτουν από πάνω του. Πριν όμως προλάβη νά τους ποδοπατήσει ξανασκαρφάζουν υν στο σώμα του και συνεχίζουν τὸ θανατερό άργο τους.

Τὸ παχύδερμο από τις άμέτρητες μικρές πληγές, χάνει σιγά-σιγά δλο τὸ αίμα του και σε μιá στιγμή σωριάζεται κάτω άδύναμο, ρουθουνίζοντας βαρεία και γρήγορα. Οί «Μπίρ-Μίρ» χοροπηδούν τώρα στο άπέραντο σώμα τὸν νικημένου θηρίου ξεφωνίζοντας θριαμβευτικά σαν κουνούπια!

Ὁ Μπουτάτα που παρακολουθεί διασκεδάζοντας τὰ μικροσκοπικά αὐτὰ άνθρωπάκια μπουρμουρίζει με περιφρόνησι: — Για δες κάτι ήρωες... ό-



Ὁ πρίγκιπας Πιτσικόκο χτυπάει με τὸ χρυσὸ κοντάρι του τὴ Φίφη.



Ὁ Ταμπὸρ δίνει δυὸ γροθιὲς στοὺς βοηθοὺς τοῦ ἐπιστήμονα.

καδιάρικοι!

Καὶ γυρίζοντας στὴ Ζολάν προσθέτει:

— Πῶς θὰ ἤθελα νὰ εἶχα-
με καμμιά πεντακοσαριά ἀπὸ
δαύτους!...

— Τί νὰ τοὺς κάναμε; ρω-
τάει τὸ κορίτσι.

— Νὰ τοὺς παίζαμε ...μο-
νὰ - ζυγά.

Ἡ Ζολάν δὲν ἔχει καμμιά
δρεξί γι' ἀστεία. Τὸ φοβερὸ
κατόρθωμα τῶν «Μικρανθρώ-
πων» ποὺ μπόρεσαν νὰ δαμά-
σουν ἕναν ὁλόκληρο ἐλέφαντα
καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ ξεψυ-
χάη τώρα κάτω ἀπ' τ' ἀμέ-
τρητα μικροσκοπικὰ ποδαρά-
κια τους, τὴν ἔχει φοδίσει ἀ-
φάνταστα. Σὲ μιὰ στιγμή ρω

τάει σιγὰ τὸν ἀράπη.

— Πές μου Μπουτάτα, ἐσύ
εἶχες ξαναδῇ ποτὲ στὴ ζωῇ
σου τέτοια ἀνθρωπάκια;

— Οὐουου!, κάνει ἐκεῖνος.
Μιὰ φορὰ εἶχανε πέσει καὶ
στὸ χωριό μου... Τοὺς πιάσα
με ὁμως ὄλους!

— Καὶ τί τοὺς κάνατε;

— Γλυκὸ τοῦ κουταλιού!,
τῆς ἀποκρίνεται.

Αὐτὴ ὅμως τῇ φορὰ τὸ
ξανθὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας
δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ. Καὶ
κάνοντας νὰ ξεσπάσῃ σ' ἕνα
ἀπότομο γέλιο, ἀρχίζει νὰ
πνίγεται στὸ βῆχα, ἐνῶ τὸ
πρόσωπό της γίνεται κόκκινο
καὶ τὰ μάτια της γουρλώνουν.

Τραμοκρατημένος ὁ Μπου-

τάτα αρχίζει με τὸ ἓνα του χέρι νὰ τὴ χτυπάει στὴν πλάτη καὶ με τὸ ἄλλο νὰ τὴς δείχνει ψηλά, φωνάζοντας:

— Ὁ νουνός!... Ὁ νουνός!

Ἡ Ζολάν δέβαια συνέρχεται γρήγορα, μὰ οἱ ἀγριοφωνάρες τοῦ κουτοῦ ἀράπη φτάνουν σ' αὐτιά τῶν ἀμέτοχων «Μίπρ-Μίρ» ποὺ χοροπηδοῦν πάνω στὸν ἐτοιμοθάνατο ἐλέφαντα.

Ἀμέσως ὅλοι, σὰν ἀπὸ σὺν θημα, παρατᾶνε τὸ θῦμα τους καὶ χύνονται, ξεφωνίζοντας ἄγρια, κατὰ τὸ μέρος ποὺ βρίσκονται ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Ζολάν...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ κι' ἀπίστευτες σκηνές θὰ διὰδραματισθοῦν ἐκεῖ, μὲ λίγες ἢ μυρηγματικὰ αὐτῶν μαγιασμένων μικροσκοπικῶν κανινιδάων, φτάση κοντὰ στοὺς δυὸ ἄμοιρους συντρόφους.

Ἄς τραβήξουμε λοιπόν, γιὰ λίγο, τὰ μάτια μας ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, κι' ἄς τὰ στείλουμε μὲ τὴ φαντασίαν μας νὰ παρακολουθήσουν τὸν Ταμπὸρ ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὰ τεράστια ποδάρια τοῦ ἀρπακτικοῦ λευκοῦ ὄρνιου...

Ἔτσι, ὅταν συνέλθουν κάπως οἱ ψυχές μας ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀγωνία, θὰ ξαναγυρίσουμε στὸ ξέφωτο νὰ δοῦμε ὅσα φοβερά καὶ τρομερά θὰ συμβοῦν παρακάτω...

Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν, μὲ

λίς ἀρπάζει τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας, φτερουγίζει πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ χάνεται στὰ χαμηλὰ σύννεφα τῆς ὑγρῆς αὐτῆς νύχτας. Γρήγορα ὅμως οἱ τεράστιες φτερούγες τοῦ ἀσπίζουν νὰ κινούνται πρὸ ἀργὰ καὶ ἀδύναμα, λές καὶ τὸ ὄρνις ἔχει κουρασθῇ. Ἔτσι, χαμηλώνει - χαμηλώνει, μέχρι ποὺ φτάνει νὰ πεταθῇ τώρα πάνω ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν αἰονόδιων δέντρων τῆς ζούγκλας.

Ὁ Ταμπὸρ τὸ ἔχει πάρει ἀπόφασιν πὺς ἡ ζωὴ του παίρνει τέλος. Καὶ κατάκοπος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὶς περιπέτειες τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἀφήνεται χωρὶς ἀντίστασιν στὴ φοβερὴ τύχη ποὺ τὸν περιμένει. Κρεμασμένος ἀπὸ τὰ ποδάρια τοῦ ἀσπρὸ φτερωτοῦ τέρατος, χαμηλώνει ἀργὰ τὰ βλέφαρά του καὶ καθὼς συλλογιέται τὴν ἀγαπημένην του συντρόφισσαν Ζολάν καὶ τὸν Μπουτάτα, ποὺ θ' ἀπομείνουν τώρα μονάχοι, τὸν παίρνει ὁ ὕπνος.

Δὲν περνᾷ ὅμως πολλὴ ὥρα, ὅταν ξυπνᾷ ἀπὸ ἀνθρώπινες ὁμιλίες ποὺ φτάνουν σ' αὐτιά του. Ἀνοίγει τὰ μάτια κι' ἀφουγγράζεται, μὰ δὲν ἀκούει τίποτα.

«Θὰ ὀνειρεύτηκα», συλλογιέται. Καὶ κυττάζοντας ἀμέσως κάτω τὶς κορυφές τῶν δέντρων ποὺ σχεδὸν ἀκουμπᾶνε τὰ πόδια του, μουρμουρίζει:

— Ἴσως νὰ περάσαμε πάνω ἀπὸ καμμιὰ κατασκήνωσιν ἰθαγενῶν κι' ἀκούσα τὶς φωνές τους...

Φαίνεται όμως πώς τὸ φτερωτὸ τέρας ἔχει κουραστῇ πιά νὰ πετάῃ. Ἔτσι, ὅσο περιπλάνει ἡ ὥρα, τόσο χάνει ὕψος. Ὡσπου τέλος, καὶ λίγο πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ξημερώῃ, προτγγειώνεται βαρὺ μπροστὰ στὴ εὐρύχωρο ἀνοιγμα μιάς μενύλης σπηλιάς.

Τὸ ὁπρόμυτο Ἑλληνόπουλο, μουδιασμένο καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῶν ποδαριῶν τοῦ τεράστιου ἄσπρου δρῆνου δὲν νοιώθει τὴ δύναμι εἴτε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ κάτω καὶ νὰ σταθῇ ὀρθοῖ. Μένει ἀκίνητος ἐκεῖ καὶ περιμένει τὴ φοβερὴ στιγμή πού τὸ φτερωτὸ τέρας θὰ τὸν σπυράξῃ μὲ τὸ μεγάλο μαῦρο καὶ γομφί του ραμφος.

Ξαφνικὰ όμως μέσα ἀπὸ τὴ κοιλιὰ τοῦ δρῆνου πού στέκεται ὀρθοῖ ἀπὸ πάνω τοῦ ἀκούει πάλι παράξενες ἀνθρώπινες ὁμιλίες πού δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τί λένε.

Τρόμο καὶ φρίκη δοκιμᾶζει ὁ ἄμοιρος Ταμπόρ ἀκούγοντάς τις φωνές αὐτές. Τὸ βολωμένο μυαλό του, ἀπὸ τὴ σκληρὴ τύχη πού τὸν περιμένει, θολώνει ἀκόμα περισσότερο. Δὲν ξέρει τί νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του. Στὴν ἀρχὴ φαντάζεται πὼς οἱ ἀνθρώποι πού μιλοῦνε δρῶσκονται μέσα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀφουγκράζεται. Ὡμως γρήγορα καταλαβαίνει πὼς οἱ φωνές δὲν ἔρχονται ἀπὸ ἐκεῖ. Εἶναι φανερό πιά πὼς οἱ ἀνθρώπινες ὁμιλίες ἐγαίνουν μέσα βαθεῖα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ φοβεροῦ δρῆνου

Ξαφνικὰ μιὰ τρομερὴ καὶ παράλογη ἰδέα περνάει ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Παιδιοῦ τῆς Ζεύγκλας. Μήπως τὸ δρῆνο ἔχει καταδροχθῇσι ἄλλους ζωντανούς κι' ὀλόκληρους ἀνθρώπους πού δὲν ἔχουν ἀκῆμα πάθει ἀσφυξία μέσα στὴν τεράστια κοιλιὰ του;

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγνα τοῦ φτερωτοῦ Τέρατος φτάνει στ' αὐτιά του μιὰ θαρεῖα κι' ὑποκοφικὴ ἀνθρώπινη φωνή:

— Ταμπόρ!...

ΕΝΑΣ ΜΕ ΧΙΛΙΟΥΣ

Η ΤΥΧΗ μας τῶχει φαίνεται νὰ πέφτουμε συνεχῶς πῶνω σὲ μυστηριώδεις καὶ τοσακτικές σκηνές πού γεμίζουν τίς ψυχές μας δέος καὶ ἀγωνία. Ἴσως πολλοὶ ἀπὸ μᾶς νὰ μὴν ἀντέγουν νὰ ἀντικρύσουν τί φοβερὸ στοιχεῖο κρύβεται μέσα στὸ γιγαντιαῖο αὐτὸ τέρας, εἴτε βαστάει ἡ καρδιά τους νὰ δοῦν ποιά φοικτὴ τύχη περιμένει τὸν ἄμοιρο Ταμπόρ...

Ἄς ξαναγυρίσουμε λοιπὸν γιὰ λίγο πάλι κοντὰ στὴ Ζολὰν καὶ στὸ Μπουτάτα πού ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ φτάσουν κοντὰ τους οἱ ἀμέτρητοι μικροσκοπικοὶ καὶ μανιασμένοι «Μπίρ-Μίρ»!

Καὶ νά: Μόλις ὁ Μπουτάτα βλέπει τὴ μυρμηγκιά τῶν «Μικρανθρώπων» πού ξεκινᾶνε κατὰ πάνω τους ἀλαλάζοντας κι' ἀνεμίζοντας τὰ μικροσκο

πικά κοντάρια, ή πετώντας με τὰ τόξο τους σαίτες σάν οδοντογλυφίδες, καταλαβαίνει τὸ φοβερὸ κακὸ ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ. Ἀρπάζει ἀμέσως τὴ Ζολάν καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει στὰ κλαδιά τοῦ πιὸ κοντινοῦ δέντρου. Ἐκείνη ἀρπάζεται καὶ σκαρφαλώνει ἐπάνω σ' αὐτὰ σάν πιθηκίνα. Ὑστερὰ τῆς πετάει καὶ τὴ Φίφη, πρὸς τὸ λευκὸ κορίτσι τὴν ἀρπάζει στὸν ἄερα σὰ μικρὴ μούρη μπάλλα.

Ἔτσι, μονάχος κι' ἐλεύθερος τώρα ὁ ἀράπης μετὰ τὸ κωμικὸ τσουλουφί, χύνεται σάν γιγαντώσωμος δράκος, ἀνάμεσα στοὺς μικροσκοπικοὺς ἄγριους καννιβαλοὺς, κουνώντας τὰ χέρια του σὰ νὰ διώ-

χνη ἐνοχλητικὲς κόττες, καὶ ἐγάζοντας ἀπὸ τὸ στόμα του δυνατὰ καὶ μακρόσυρτα «κσσ, κσσ!»...

Οἱ σκηνές ποὺ ἐπακολουθοῦν εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς, ἀλλὰ καὶ κωμικὲς μαζί.

Οἱ «Μπίρ - Μίρ» σκαρφαλώνουν πάνω στὸ Μπουτάτα κι' ἀρχίζουν νὰ τὸν χτυποῦν μετὰ τὰ κοντάρια τους. Ὁ ἀράπης ὅμως δὲν εἶναι δυσκίνητος σάν τὸν ἐλέφαντα ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀμυνθῇ στὴν ἐπίθεσίν τους. Εἶναι ἄνθρωπος κι' ἔχει καὶ χέρια...

Ἀρχίζει λοιπὸν ν' ἀρπάζει μετὰ τὴν ἀντιπαρὰ τοῦ χερουκλὲς τοὺς μικροσκοπικοὺς ἐπιδρομὲς ἰς καὶ νὰ τοὺς ξεκολλάσῃ σάν καβούρια ἀπὸ πάνω του. Ὑστε-



Ὁ ἕνας ἀρπάζει τὸν Ταμπὸρ ἀπ' τὸ λαιμὸ κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τὰ πόδια



‘Ο Μπουτάτα δρίσκει στην κοιλιά του άγριογούρουνου τη Φίφη.

ρα να τους έκσφενδονίξη μακρυά, ή να τους χτυπάη κάτω και να τους σκάη σαν βαρελόττα της Αναστάσεως.

‘Η Ζολάν, πάνω από τα κλαδιά του δέντρου, βλέπει το κακό και τη θραύσι που γίνεται και φωνάζει σιγκινήμενη:

— Μή τὰ χτυπάς, καημένε Τσουλούφη... Είναι τόσο χαριτωμένα τα καημενούλια!...

‘Ο Μπουτάτα αρπάζει από το σωρό ένα «Μπίρ-Μίρ» — το πιο τολμηρό κι ενοχλητικό απ’ όλα — και της το πετάει ψηλά, φωνάζοντας:

— Δόσε τον στη Φίφη να τον δοκιμάση... ‘Αν της άρεσουνε, να της φτιάξω μερικές

πλεξάνες από δαύτους νάχη να τρώη...

Τò μικροσκοπικό άνθρωπάκι πέφτει στην άγκαλιά της Ζολάν κι ή μαύρη σκυλίτσα χύνεται πάνω του να τò κατασπαράξη. ‘Εκείνο όμως, πιο σβέλτο απ’ αυτήν, τη χτυπάει μ’ ένα ολόχρυσο κονταράκι που κρατάει, και τη γκρεμοτσακίζει από το δέντρο.

‘Αμέσως, οι άμέτρητοι «Μπίρ - Μίρ» που βρίσκονται κάτω, χύνονται στην άμοιρη Φίφη να την κατασπαράξουν. ‘Η Ζολάν δάξει τις φωνές και κάνει σαν τρελή να πηδήσει κάτω για να τή σώση. Τò μικροσκοπικό άραπάκι όμως τη συγκρατεί και την καθησυχάζει.

χάζει με τη λεπτή ποντικήσια φωνούλα του:

— Περίμενε λευκή θεά! Θά κατέβω εγώ να τη σώσω.

Κι' άμμεσα, πηδώντας από κλαδί σε κλαδί, φτάνει κάτω και μπαίνει ανάμεσα στη Φίφη και στους μανιασμένους συντρόφους του, φωνάζοντας:

— Μή!... Τό σκυλάκι αυτό είναι της λευκής θεάς!

Οι «Μπίρ - Μίρ» παρατάνε άμέσως τη Φίφη και υποχωρούν φοβισμένοι, ενώ η σκυλίτσα βρίσκει την ευκαιρία και τὸ σκάζει τρέχοντας, ώσπου χάνεται πίσω από τὰ πικνά χαμόκλαδα τῆς άγριας περιοχής...

Δέν προφταίνει άμως να προχωρήσει πολύ, όταν ένας άρσενικός άγριόχοιρος παρουσιάζεται μπροστά της ρουθουνίζοντας πεινασμένα. Ἡ άτρώμητη Φίφη, πού δέν λογαριάζει κανένα κίνδυνο, σταματάει και τὸν γαυγίζει άπειλητικά. Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα χύνεται κατά πάνω του και τοῦ άαγκώνει τὴν άκρη τῆς μουσούδας. Τὸ άγριογούρουνο πού νοιώθει τὴ σκυλίτσα τόσο κοντὰ στὰ δόντια του, ξερογλείφεται με λαίμαργία κι' άνοίγοντας τὸ στόμα τὴν κατάρροχθίζει άμάσσητη.

Ἡ μικροσκοπική και τετραπέρατη Φίφη δέν ὑπάρχει πιά... Ἄραγε θά μάθει ποτὲ ἡ άμοιρη Ζολάν, τὸν τόσο τραγικό αλλά και ἥρωικό θάνατό της;

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΔΑΜΑΖΕΤΑΙ

ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ αὐτὸ ὁ χεροδύναμος άράπης έξακολουθεῖ νὰ κλωτση, νὰ ποδοπατᾷ και νὰ χτυπάει κάτω σαν χταπόδια τοὺς άγριους μικροσκοπικούς πολεμιστὲς τῆς φυλῆς τῶν «Μπίρ - Μίρ». Οἱ άνασεματισμένοι ὅμως αὐτοὶ εἶναι τόσο πολλοὶ πού αρχίζει νὰ καταλαβαίνει πως δέν θά τὰ δγάλη πέρα μαζί τους.

Τὸ κακὸ δὲν άργεῖ νὰ γίνη. Σὲ μιὰ στιγμή πού ὁ Μπουτάτα κάνει νὰ κλωτσησῇ ἕνα «Μπίρ - Μίρ» πού προσπαθεῖ νὰ καρφώσῃ τὸ κονταράκι του στὰ πόδια του, γλιστράει. Καὶ χάνοντας τὴν ισορροπία του, σωριάζεται: άνάσκελα και φαρδύς- πλατὺς κάτω...

Ἐκατοντάδες ἀπὸ τὰ φοβερά αὐτὰ άραπάκια, πέφτουν άμέσως ἑπάνω του και τὸν ἔμποδίζουν με κάθε τρόπο νὰ ξανασηκωθῇ. Ἐρήγορα ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς κοπεδάζουν ἀπὸ κάποιο δέντρο ἕνα μακρὺ γερὸ χορτόσχοινο και τοῦ δένουν τὰ χέρια πάνω στὸν κορμό του, ενώ ὁ Μπουτάτα ξεφωφώνει με ἀπὸγνωση:

— Σιγά, ὦρε παιδιά! Θά μοὺ τσαλακώσετε τὸ τσουλοῦφι! Μπά, σὲ κοιλὸ σας!

Ἡ Ζολάν πού βλέπει, ψηλά ἀπὸ τὸ δέντρο, τὴν τραγική θέσι του, τραβάει τὸ μικροσκοπικὸ μοχλαράκι ἀπὸ τὴ ζώνη της και πηδάει κάτω γιὰ νὰ τὸν σώσῃ...

Μὰ μόλις παρουσιάζεται

μπροστά στα μικροσκοπικά κι' άμέτρητα άραπάκια, εκεί να, παρατάνε τόν Μπουτάτα και γονατίζουν μπροστά της ψιθυρίζοντας με δέος:

— 'Η λευκή θεά! 'Η λευκή θεά!...

Τò Κορίτσι τής Ζούγκλας καταλαβαίνει πώς οί «Μπίρ-Μίρ» φαντάζονται πώς είναι θεά. Δείχνει λοιπόν με τò χέρι τής τόν άραπή που βρίσκει ανάσκειλα και δαμένος κάτω και τούς διατάζει:

— Άψτε τον!...

Πρόθυμα και φοβισμένα τὰ μικρά άνθρωπάκια λύνουν άμέσως τόν Μπουτάτα, κι' όλα μαζί, τόν βοηθάνε νά ξανασηκωθεί.

Τò τολμηρό άραπάκι με τò χρυσό κοντάρι, που πριν άπό λίγο ó Μπουτάτα είχε πετάξει πάνω στο δέντρο για νά τò φάη ή Φίφη, παρουσιάζεται τώρα μπροστά στη Ζολάν και τής λέει με τή λεπτή φωνούλα του:

— Τή σκυλίτσα σου δέν τή δρήκαμε πουθενά, λευκή θεά! Κάπου θάχη κρυφτή φοβισμένη κι' όταν ξεθαυρέψη θά βγῇ 'Εγώ είμαι ó γυιός και διάδοχος τού παντοδυναμού βασιλιά τής φυλής τῶν «Μπίρ-Μίρ». Τò παλάτι τού πατέρα μου βρίσκεται πολύ κοντά... Πάμε ως εκεί νά σέ προσκυνήση κι' αυτός! Γιατί χρόνια όλόκληρα σέ είχαμε χάσει και ζητούσαμε νά σέ βρούμε!

Είναι φανερό πώς τὰ μικροσκοπικά άραπάκια θά είχαν ξαναβρῇ κάποιε στη ζούγκλα ένα λευκό κορίτσι και τò εί-

χαν κάνει θεά τους. Τò κορίτσι όμως αυτό θά βρῇκε τήν ευκαιρία νά τò σκάση και οί «Μπίρ - Μίρ» έπαυσαν άπό τότε νά βρούν τή χαμένη τους θεά.

Έξυπνη καθώς είναι, ή Ζολάν λογαριάζει πώς με τή βοήθεια τών άμέτρητων αὐτῶν Μικροανθρώπων, ίσως μπορέση νά άνακαλύψη τόν χαμένο Ταμπόρ, τόν πολωσαγαιημένο τής σύντροφο.

— Θά έλθουμε νά μάς προσκυνήση κι' ó βασιλιάς πατέρα σου, άποκοίνεται στο μικροσκοπικό πρίγκιπα.

Και για νά τούς πάση μιὰ για πάντα τόν άέρα, γυρίζει στο Μπουτάτα και τού λέει σοβαρά κι' έπίσημα:

— 'Ω, θεέ Τσοουλούφ! Ρίξε έναν κεραυνό για νά ξεκινησω!

— Μπᾶ σέ καλό μου και τήν είχα ξεχάσει τῇ «ελεγόμενῃ», μου μουρίζει ó Μπουτάτα.

Και τραβώντας άμέσως τή βρυλική «μπιστόλα» του, ρίχνει μιὰ στὸν άέρα!...

Ό κρότος τρομάζει άφάντα στα τούς «Μπίρ - Μίρ» μιὰ ή σφαίρα άστοχώντας, αντί νά πάη στο κενό, χτυπάει και σκοτώνει τò μεγάλο άρσενικό άγριοχοίρο που είχε καταδροχίσει τήν άμοιση Φίφη κι' έβουσκε άμέσως εκεί κοντά.

— 'Αμάν, σκοποβολή!, κάνει ó «θεός Τσοιλούφης» καμαρώνοντας σάν γύφτικο σκεπάρνι.

Κι' άμέσως σάν θεός κι' αυτός διατάζει τὰ μικροσκοπικά άραπάκια, δείχνοντάς

τους τὸ σκοτωμένο ἀγριογούρουνο:

— Νὰ μοῦ φτιάξετε γρήγορα ψιτὸ στὴ σούβλα. Ἔχω μιὰ πείνα πού σὰς βλέπω σὰν μαύρα ξερολούκουμα!...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Σ Ε ΛΙΓΟ, μπροστὰ ἢ «θεὸς» Ζολὼν καὶ ὁ «θεὸς» Τσουλούφης καὶ πίσω οἱ ἀμέτρητοι μικροσκοπικοὶ κανιβαλοὶ, ξεκινᾶνε γιὰ τὸ παλάτι τοῦ παντοδύναμου βασιλιά τῆς φυλῆς τῶν «Μίτερ-Μίρ».

Πίσω - πίσω, καμμιὰ διακοσαριά ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀραπακία, σέρνονταν δεμένοι μὲ μακριὰ χορτόσχοινα τὸ σκοτωμένο ἀγριογούρουνο πού στήν κοιλιά του ἀναπαύεται ἡ μακαρίτισσα Φίη.

Μέχρι νὰ φτάσῃ ὁμοῦ ἡ πομπὴ στὸ παλάτι, ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ πεταχτοῦμε μὲ τὴ φαντασία μας ἔξω ἀπὸ τὸ εὐρύχωρο ἄνοιγμα τῆς μεγάλης σπηλιάς. Ἐκεῖ πού εἶχαμε ἀφήσει τὸν Ταμπόρ τῇ στιγμῇ πού ἄκουσε μιὰ βαρεῖα κι' ὑπάκουη φωνὴ νὰ θγαίνει μέσ' ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ τεράστιου ἄστρου ὄρνιου.

— Ταμπόρ!...

Ὅσο γενναῖο καὶ ἀτρόμητο ἂν εἶναι τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας, δὲν μπορούσε αὐτὴ τὴ φάρὰ νὰ μὴ φοβηθῇ καὶ νὰ μὴ νοιώσῃ κρῦο ρίγος νὰ διατρέχῃ τὸ κορμὶ του.

Ἡ πρώτη σκέψις εἶναι νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια γιὰ νὰ

σωθῇ. Μὰ στὸ σκοτάδι πού βρίσκεται καὶ σασιτισμένος καθὼς εἶναι, παίρνει ἐσφαλμένη κατεύθυνσι. Κι' ἀντὶ τὴν τρέξῃ πρὸς τ' ἀριστερά, τρέχει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ μπαίνει στὴ σπηλιά. Γρήγορα ὁμοῦ καταλαβαίνει τὸ λάθος του καὶ γυρίζοντας ξαναβγαίνει στὸ ἄνοιγμα. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει ἀνθρώπινα γέλια μέσα στὸ ὄρνιο καὶ τὴ βαρεῖα φωνή, πού εἶχε ἀκούσει πρὶν λίγο, νὰ φωνάξῃ τ' ὄνομά του νὰ τοῦ λήῃ τώρα:

— Μὴ φοβάσαι Ταμπόρ! Δὲν θὰ σοῦ κάνω κακὸ...

Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα ἡ φτερωτὴ κοιλιά τοῦ τέρατος ἀνοίγει, κι' ἀπὸ μέσα ξεπετάγονται πρεῖς ἄνδρες. Ἐνας μικροκαμωμένος μεσόκοπος λευκὸς καὶ δυὸ γιγαντώσιμοι καὶ χεροδύναμοι μαύροι.

Ὁ Ταμπόρ τοὺς κυττάζει ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος. Κι' ὁ λευκὸς ἀνθρωπάκος σπεύδει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ καυχᾶσθοντας, ἐνῶ τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα ὅπως τὰ μάτια τῶν τρελλῶν.

— Τὸ ὄρνιο πού σὲ ἀρπαξὲ ἀγαπητέ μου, δὲν ἦταν ὄρνιο, μὰ μιὰ μηχανὴ πού τὴν ἔφτιαξα ἐγώ! Χά, χά, χά! Ἐγὼ ὁ πιὸ σοφὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Στὴν πατρίδα μου τὴν Ἰταλία, ὅλοι οἱ μηχανικοὶ με ζηλεύσανε. Γι' αὐτὸ με κλείσανε καὶ στὸ τρελλοκομεῖο!... Τὰ κατὰφερα ὅμως νὰ τοὺς ξεφύγω κι' ἦρθα ἐδῶ στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ βρῶ ἡσυχία καὶ νὰ συνεχίσω τὰ πειράματά

μου!... Μού χρειάζεται όμως ένας βοηθός κι' οι μαύροι δὲν μού κάνουνε γιατί εἶναι κουτοί... Γι' αὐτό ἦρθα καὶ ἄρπαξα ἐσένα, μόλις ἔμαθα πὼς βρίσκεται στὴ ζούγκλα ἕνα λευκὸ παιδί...

Καὶ πραγματικὰ ὁ Ταμπὸρ εἶναι «ἕνα ἐξυπνο λευκὸ παιδί», γιατί ἀμέσως ἀρχίζει νὰ παίξει πολὺ καλὰ τὸ παιχνίδι του...

Ἐχει καταλάβει βέβαια πὼς ὁ μικροκαμωμένος αὐτὸς ἀνθρωπάκος μὲ τὴ βαρειά φωτὴ θὰ ἦταν κάποιος σοφὸς ἐπιστήμονας πού ἀπὸ τὴν πολλὴ μελέτη τρελλάθηκε... Ἄν ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του ἔπρεπε νὰ τὸν καθιστάσῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ ν' ἀποκτήσῃ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Τὸν κυττάζει λοιπὸν μὲ θαυμασμό καὶ τοῦ λέει:

— Σ' εὐχαριστῶ, μεγάλε καὶ σοφὲ ἐπιστήμονα, πού μού κάνεις τὴν τιμὴ νὰ διολέξῃς ἐμένα γιὰ βοηθό σου!... Καὶ βέβαια θὰ μείνω πάντοτε ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω!... Ἀλλὰ πές μου τὸ ὄνομά σου μεγάλε ἐφευρέτη...

— Τζιοβάνι Γκαρούνα λέγομαι, τ' ἀποκρίνεται μὲ καμάρι ὁ τρελλός.

— Καὶ τί ζητᾷς νὰ ἐφεύρης;

Ὁ τρελλὸς τοῦ ἐξηγεῖ σοβαρά:

— Ὁ κόσμος λέει πὼς ἐπάνω στὸν οὐρὸν βρίσκεται ἕνας πάνσοφος Θεός... Θέλω νὰ φτιάξω λοιπὸν ἕνα μεγάλο ψεύτικο πουλὶ σὰν κι' αὐτὸ ἐδῶ. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πετά

ξη ψηλὰ καὶ ἀρπάζοντας τὸ Θεὸ ἀπὸ τὰ πόδια, νὰ τὸν κατεβάσῃ κάτω.

— Γιατί; ρωτᾷε σοβαρὰ ὁ Ταμπὸρ.

— Γιὰ νὰ παραβγοῦμε, μουρμουρίζει. Θέλω νὰ δῶ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ μας εἶναι πιὸ σοφός!...

— Καὶ γιατί δὲν πετᾷς μ' αὐτὸ τὸ πουλὶ πού ἄρπαξε καὶ μένα; τὸν ξαναρωτᾷ.

Ὁ Γκαρούνα ἀποκρίνεται:

— Εἶναι μικρὸ καὶ ὁ σκελετός του ξύλινος. Τὸ ἔφτιαξα ἴδιο μ' ἕνα τέτοιο φτερωτὸ τέρας πού εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ πετᾷ κάποτε στὸν οὐρανὸ τῆς ζούγκλας. Μὰ οἱ δυὸ ἀράπηδες πού βάζω μέσα γιὰ νὰ κουνᾷ τις φτεροῦγες του, κουράζονται γρήγορα καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀνεβάσουν ψηλὰ... Θὰ μὲ βοηθήσῃς ἐσύ νὰ φτιάξω ἕνα πιὸ μεγάλο καὶ σιδερένιο πού νὰ γωρᾷ μέσα σσράντα μαύρους. Εἴκοσι γιὰ κάθε φτεροῦγα.

Στὸ μετοξύ ἔχει ἀρχίσει νὰ ἡμερώνῃ. Στὸ φῶς τῆς αὐγῆς ὁ Ταμπὸρ ἐξετάζει μὲ θαυμασμὸ τὸ ὑπέροχο φτερωτὸ δημιούργημα τοῦ τρελλοῦ ἐπιστήμονα. Μπρίνει μέσα καὶ ἐξετάζει τὸν ξύλινο μηχανισμό πού κινεῖ τις ψευτικὲς φτεροῦγες καὶ τὰ πόδια του. Βλέπει καὶ τὴ θέσι πού ὑπάρχει γιὰ νὰ κάθεται ὁ Γκαρούνα μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ παρατηρητήριον. Τὰ φτερά πού σκεπάζουν τὸ τεράστιον κούφιο κορμὶ τοῦ μηχανικοῦ ὄρνιθου εἶναι ἀπὸ ἄσπρους κύκλους.

Και τὸ μεγάλο γαμπὸ ράμφος του ἀπὸ πελεκημένο μαῦρο ξύλο.

Μιά ἀπορία μονάχα μένει στὸν Τσιμπὸ καὶ ρωτᾷ τὸν τρελλὸ ἐφευρέτη:

— Πῶς ὅμως μπορούσε καὶ ἔκραζε τὸ ψεύτικο ὄρνιο σου;

Ὁ Γκαρούνα τ' ἀποκρίνεται χιμονελῶντας:

— Τὸ ὄρνιο μου εἶναι παρὰ ξενο, Τσιμπὸ. Ἄντι νὰ κράζῃ μὲ τὸ λαρύγγι, κράζει μὲ τ' ἴς... φτεροῦγες του.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς δυὸ ἀράπηδες, ποὺ στέκουν σιωπηλοὶ πλάι, τοὺς διατάζει:

— Ἀβάντι!... Καὶ οἱ δυὸ μαζί καὶ δυνατά!

Οἱ γιγαντώσωμοι μαῦροι ἀνοίγουν ταυτόχρονα τὶς δυὸ μεγάλες στοματῶρες τους κι' ἀρχίζουν νὰ κράζουν, συγχρονισμένα, σὰν ἓνα τρομακτικὸ ὄρνιο...

Ὁ τρελλὸς στέκει μπροστὰ τους μὲ νυρισμένη τὴ ράχι πρὸς τὸν Τσιμπὸ καὶ κουνώντας καμικὰ τὰ χέρια του ἀρχίζει νὰ τοὺς διευθύνῃ σὰν μεῖστος.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας νομίζει πῶς εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή γὰρ νὰ τὸ σκόσῃ. Καὶ γυρίζοντας ξαφνικά, τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ὁ Γκαρούνα ὅμως καθὼς διευθύνει τὸ κράξιμο τῶν δυὸ ἀραπάδων ποὺ εἶναι νυρισμένοι κοπὰ τὸν Τσιμπὸ διαβάζει στὰ μάτια τους τὴ δραπέτευσί του καὶ γυρίζοντας ἀπὸτομα, τὸν βλέπει νὰ τρέχῃ. Τρα

βάει ἀμέσως ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ πιστόλι, γυρίζει τὴν κάννη πρὸς τὴν κατεύθυνσί του καὶ πυροβολεῖ.

Ἐνας πονεμένος δόγγος ἀκούγεται καὶ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο σωριάζεται ἀκίνητο κάτω...

— Τὸν σκότωσα, μουρμουρίζει ὁ τρελλὸς Ἰταλὸς ἐπιστήμονας καὶ ξανασηκώνει τὰ χέρια του σὰν μαέστρος καὶ τοὺς διατάζει πάλι:

— Ἀβάντι!... Κι' οἱ δυὸ μαζί καὶ δυνατά!...

Δὲν περνοῦν ὅμως λίγες στιγμὲς καὶ κάτι φοβερὸ κι' ἀναπάντεχο γίνεται...

Η ΛΕΥΚΗ

ΘΕΑ

ΠΕΡΑΣΕ ὅμως ἀρκετὴ ὥρα καὶ ἡ «θεὰ» Ζολάν μὲ τὸ «θεὸ» Τσουλούφη σίγουρα θὰ ἔχουν φτάσει τώρα, μὲ τ' ἀμέτρητα μικροσκοπικὰ ἀραπάκια στὸ παλάτι τοῦ βασιλείᾳ τῶν «Μπίρ—Μίρ».

Ἀς ἀφήσουμε λοιπὸν γιὰ λίγο τὸν τρελλὸ Γκαρούνα κι' ἄς τρέξουμε κοντὰ τους νὰ διασκεδάσουμε κι' ἐμεῖς.

Καὶ νὰ: Ἡ συνοδεία σταματάει αὐτὴ τὴ στιγμή μπροστὰ στὸ θεῶρο καὶ μεγάλὸ πρεπο ἀνάκτορο ποὺ δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰ κυψέλη.

Ὁ Μπουτάτα κυττάζει τὸ παλάτι μὲ θαυμασμὸ καὶ μουρμουρίζει στὴ Ζολάν:

—Καὶὰ ἡοὺ τὸ εἶδα καὶ δὲν τὸ πάτησα νὰ γίνῃ πῆτα! Θὰ παρεξηγιόμουναι μὲ

τόν... μεγαλειότατο!

Ὁ μικροσκοπικὸς χαριτωμένος ἀραπάκος πρίγκιπας ἔχει φτάσει πρῶτος στὸ παλάτι γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα του. Ἔτσι σὲ λίγο ὁ παντοδύναμος βασιλιάς διαίνοι μεγαλόπρεπος ἀπὸ τὴ μεγάλη πύλη τῶν ἀνακτόρων του. Σηκώνει τὸ κεφάλι ψηλά, ἀντικρύζει μὲ δέος τὴ Ζολάν κι' ἀμέσως, ὄρθιος ὅπως εἶναι ὑποκλίνεται ἐλαφρὰ καὶ τῆς φιλάει τὰ δάχτυλα τῶν γυνῶν ποδιῶν, λέγοντας:

— Σὲ προσκυνᾶμε ὦ λευκὴ θεά, ἐγὼ ὁ ταπεινὸς δοῦλος σου καὶ παντοδύναμος βασιλιάς τῶν ἡρώϊκων «Μπίρ-Μίρ» μαζί μὲ τὸν πρίγκιπα καὶ διόδοχο τοῦ θρόνου μου, τὸν ὑψηλότερο Πιτακόκο!

— Μωρὲ «ὑψηλότετος» νὰ σοῦ πετύχῃ! μουρμουρίζει ὁ Μπουτάτα. Μπορεῖ νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ ἕνα ραδίκι χωρὶς νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι του!

Ὁ βασιλιάς ξενοεισηκώνει τὸ κεφάλι καὶ κυττάζοντας μὲ τρόμο καὶ φρίκη τώρα τὸν Μπουτάτα, ρωτᾷει χαμένα τὴ Ζολάν:

— Καὶ ὁ κύριος; Θεὸς σὸν καὶ σένα εἶναι;

— Λίγο κατώτερος, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ἀράπης. Ἐγὼ εἶμαι... ἀνθυποθεός!

Ὁ μεγαλομανὴς γεροβασιλιάς ὑποκλίνεται τώρα καὶ τοὺς δείχνει τὴ μεγάλη πύλη τοῦ παλατιοῦ του:

— Περάστε, ὦ θεοί, σπὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορόν μου!

Ὁ Μπουτάτα δάζει τὴ μιὰ πατούσα του στὴν εἴσοδο μὰ

δὲν χωράει νὰ περάσῃ μέσα καὶ σφηνώνει. Κάνει ἀμέσως νὰ τὴν τραβήξῃ πρὸς τὰ πίσω μὰ παροκλύει ὁλόκληρο τὸ «μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον» καὶ τὸ γκρεμίζει κάτω.

Ὁ βασιλιάς ὅμως δὲν φαίνεται νὰ στεναχωριέται καθόλου. Καὶ διατάζει τοὺς ἀμέτρητους μικροσκοπικοὺς ὑπηκόους του:

— Ὡ, ἡρώϊκοι «Μπίρ-Μίρ». Ξανοχτίστε ἀμέσως ἕνα λαμπρὸ ἀνάκτορο γιὰ μένα, κι' ἕναν μεγαλοπρεπὲς ναὸ γιὰ τοὺς δύο θεοὺς μας.

Ἡ μυρμηγκιὰ τῶν Μικρανθρώπων, μὲ τίς ὁδηγίες τοῦ πρίγκιπα καὶ ὑψηλτάτου Πιτακόκο, στρώνονται ἀμέσως στὴ δουλειά. Μαζεύουν πέτρες, χῶματα, «κλαδιὰ δέντρων καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται. Καὶ πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα εἶναι ἔτοιμο καὶ τὸ λαμπρὸ ἀνάκτορο γιὰ τὸ βασιλιά τους καὶ ὁ μεγαλοπρεπὲς ναὸς γιὰ τὴ λευκὴ θεὰ Ζολάν καὶ τὸν «ἀνθυποθεὸν» Τσουλούφη!...

Τὸ λευκὸ κορίτσι μπαίνει μέσα καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ γιὰ τὸν χαμένο Ταμπὸρ καὶ γιὰ τὴ Φίφη τῆς ποὺ δὲν ἔχει φανῇ ἀκόμα.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ὁ ΜΠΟΥΤΑΤΑ μένει ἔξω ἀπὸ τὸν εὐρύχωρο ναὸ γιὰ νὰ καταδροχθῇ τὸ ροδοψημένο ἀγριογούρουνο ποὺ τοῦ φέρνουν — σέρνοντάς το πάνω σὲ μιὰ ξύλινη σχάρα — καμμιά διακοσάρια



Ένα τρομακτικό φίδι πλησιάζει το άναίσθητο Παιδί της Ζούγκλας.

μικροσκοπικά άραπάκια. 'Ο «άνθυποθεός» μόλις τὸ βλέπει βάζει τὶς φωνές:

— Τὶ κατάστασις εἶναι αὐτή;! "Ἐποι, ὅπως τὸ σκότωσα τὸ ψήσατε; Γιατὶ δὲν τοῦ ἀνοίξατε τὴν κοιλιά;

'Ο πρίγκιπας Πιτσικόκο ὁποκλίνεται καὶ τοῦ ἐξηγεῖ.

— Φεδήθηκαὶν νὰ τὸ ξεκοιλιάσουν, Θεέ!

— Γιατί; ρωτᾷ ἐξω φρέων ὁ Μπουτάπα.

— Γιατὶ κάποιος κακὸς δαίμονας ἦταν κρυμμένος μέσα στὰ σπλάχνα του καὶ σπαρταροῦσε...

— Κουταμάρες, μουρμουρίζει ὁ Ἀράπης κι' ἀρχίζει νὰ κομματιάξῃ τὸ ψητὸ του, ἐνῶ ὁ «ὑψηλότατος» συνεχίζει:

— Κι' ὅταν τὸ ρίξανε πάνω στὴ φωτιά γιὰ νὰ ψηθῇ, ἡ κοιλιά του ἄρχισε νὰ... γαυγίξῃ. Ὑστερα ὅμως σταμάτησε...

Τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια τοῦ Τσουλούφῃ γουρλώνουν σὰν τὴ ζύμη τοῦ λουκουμιτοῦ ποὺ πέφτει στὸ κατὸ λάδι. Καθὼς τεμαχίζει τὸν ροδοψημένον ἀγριόχοιρο, κατὶ θρῖσκει μέσα στὴν κοιλιά του.

— Μπᾶ!... "Ἐνα ἀγριογουρουνάκι, μουρμουρίζει κατάπληκτος γιατί ἤξερε πὼς ὁ ἀγριόχοιρος ἦταν ἀρσενικός.

Μόλις ὅμως κάνει νὰ τὸ τραβήξῃ ἐξω, βλέπει πὼς τὸ «ἀγριογουρουνάκι» δὲν ἦταν παρὰ ἡ μικροσκοπικὴ καὶ τετραπέρατη μαύρη...

— Φιφίκα μου!, ἀκούγεται νὰ φωνάξῃ σπαρτακτικά ἡ Ζολάν ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχε δοῇ ἀπὸ τὸ νὰ κι' εἶδε τὸ Μπουτάπα νὰ τὴν κρατᾷ στὰ χέρια του ψημένη.

Καὶ νομίζοντας πὼς τὴν εἶχε ψῆσει γιὰ νὰ τὴ φάῃ, χύνεται σὰ μανιασμένη τίγρη πάνω του ζητώντας νὰ τὸν ξεσχίσῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια της.

— Κακοῦργε!... Ἀνθρώπο φάγε!, τοῦ φωνάζει καὶ διατάζει ἀμέσως τοὺς ἀμέτρητους «Μπίρ - Μίρ» ποὺ ἔχουν μαζετῇ κατὰπληκτοὶ γύρω τους:

— Σκοτώστε τον!... Δὲν εἶναι θεός!... Εἶναι ἓνα θηρίο. Ἐνα ἀνθρωπόμορφο τέρας!

Καί, μὴ μπορώντας ν' ἀντέξῃ ἄλλο στὴ θεὰ τῆς ψημένης λατρευτῆς σκυλίτσας της, σωριάζεται χάμω λιπόθυμη!

Τὰ φοβερά καὶ τρομερά μικροσκοπικὰ ἀνθρωπάκια, ἀκούγοντας τὴ λευκὴ θεὰ τους νὰ λῆθ πὼς ὁ Τσουλούφῃ δὲν εἶναι θεὸς καὶ νὰ τοὺς διατάξῃ νὰ τὸν σκοτώσουν, σηκώνουν ἀμέσως τὰ κονταράκια τους καὶ χύνονται πάνω του μὲ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, λυσσα καὶ φανατισμό.

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸν ἔχουν ἀναισθησιάζει καὶ τὸν χτυπᾷ μ' ἀφάνταστη μανία καὶ ὀρμή. Ὡς κι' αὐτὸς ὁ γεροδασυλιάς βγαίνει ἀπὸ τὸ νεόχτιστο παλάτι καὶ τοὺς φωνάζει:

— Ἐπάνω του, ἡρώκοι «Μπίρ - Μίρ»! Μιὰ δαγκωματιά ὁ καθένας σας καὶ δὲν θὰ μείνῃ τίποτα ἀπὸ δαῦτον!

Οἱ μικροσκοπικοὶ κι' ἀμέτρητοι κανιβῆλοι ἀρχίζουν νὰ τὸν δαγκώνουν κι' ὁ ἄμοιρος Μπουτάπα ποὺ βλέπει τὸ τέλος του νὰ φτάνῃ, τοὺς φωνάζει:

— Ἀμάν, μωρὲ παιδιά! Δὲν μ' ἀφήνατε νὰ φάω πρῶ-

τα κι' ύστερα νά με ...φάτε!
Μπά, σέ καλό σας!

Κι' άμέσως, βλέποντας τή Ζολάν νά συνέρχεται, τής ύπαγορεύει, μέ δουρκωμένα μάτια, τήν τελευταία του θέλησι.

— Όταν μέ θάψετε, ν' αφήσετε τὸ τσουλουφάκι μου νά ἐξέλξη ἀπὸ τὸ χῶμα!

Μονάχα ὁ πρίγκηπος Πιτσικόκο δὲν παίρνει μέρος στὴ γενικὴ ἐπίθεσι πού κάνουν ὅλοι στὸ δυστυχισμένο ἀράπη. Ἀντίθετα αὐτός, τετραπέρατος καθὼς εἶναι, ἔχει καταλάβει πὼς ὁ Μπουτάτα δὲν φταίει ἂν ἡ σκυλίτσα τῆς λευκῆς θεᾶς βρέθηκε καὶ πῆθηκε στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀγριογούρουνου. Καὶ δίκαιος ἀλλὰ καὶ γενναῖος καὶ ἀτρόμητος καθὼς εἶναι, κάνει τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νά τὸν σώσει... Χύνεται σὺν ἀνήμερο θηρίο πάνω στὰ ἀραπάκια τῆς φυλῆς του καὶ τὰ χτυπάει ἀλύπητα μέ τὸ μικροσκοπικὸ χρυσὸ κονταράκι του.

Ὁ βασιλιάς τοῦ φωνάζει ἄγρια νά σταματήσει, μὰ ὁ Πιτσικόκο, ὅταν νομίζει πὼς κἀναι τὸ σωστὸ καὶ τὸ καθήκον του, δὲν ἀκούει κανέναν. Ἐξακολουθεῖ νά χτυπᾷ μανιασμένος καὶ νά τραβά ἄνω ἀπὸ τὸ Μπουτάτα τοὺς ἀγριεμένους ἐπιδρομεῖς.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

ΜΑ ΚΑΙ ἡ Ζολάν πού ἔχει συνέλθει τώρα καὶ βλέπει τὸν Μπουτάτα νά κινδυνεύει μετανοιώνει γιὰ

τὴ διαταγὴ πού ἔδωσε καὶ γιὰ νά τὸν σώσει, φωνάζει δυνατὰ:

— Ἀφήστε τον!... Μὴ παύετε στὰ σοβαρὰ τῆς διαταγῆς μου. Οὔτε κι' ἐγὼ εἶμαι θεά! Ψέματα σὰς εἶπα!

Ὁ γεροβασιλιάς ἀκούγοντας πὼς τὸ λευκὸ κορίτσι δὲν εἶναι θεά, γίνεται ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν κοροϊδία. Καὶ διατάζει ἀγριεμένος τοὺς ὑπηκόους του:

— Σκοτώστε τὴν κι' αὐτὴν! Καρφώστε τὴν μέ τὰ κοντάρια σας!...

Τὰ ἀμέτρητα ἀραπάκια χύνονται τώρα μανιασμένα πάνω στήν, πρὶν ἀπὸ λίγο, σεβαστὴ θεά τους. Ἡ ζωὴ τῆς Ζολάν καὶ τοῦ Μπουτάτα κινδυνεύει ἀφάνταστα!

Ὁ πρίγκηπος Πιτσικόκο πέφτει σὺν ἀνήμερο ποντίκι νά τοὺς σώσει, μὴ δίνοντας καμμιά σημασία στὶς φωνὲς τοῦ βασιλιά πατέρα του. Ὡσπου ἐκεῖνος θυμῶναι ἀφάνταστα καὶ τὸν ἀποκληρώνει ἀπὸ παιδί καὶ τὸν καταργεῖ ἀπὸ διάδοχό του.

— Καταραμένος νά εἶσαι! Νά μὴ σέ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου!...

Ὁ μικροσκοπικὸς Πιτσικόκο ὅμως, δὲν λογαριάζει τίποτα. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἀντίκρισε τὸ ὄμορφο λευκὸ κορίτσι, ἡ καρδιά του πού δὲν θὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ἓνα φουλουκάκι, χτύπησε δυνατὰ καὶ παράξενα. Τώρα γιὰ νά τὴ σώσει εἶναι ἑτοιμος νά θυσιάσει, ὄχι μόνον τὸ θρόνο τοῦ πατέρα του, μὰ κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ του ἀκόμα.

Δυστυχώς όμως οι καλές διαθέσεις του μικροσκοπικού ήπιοι δεν είναι αρκετές για να σώσουν την αγαπημένη του. Η άμοιρη Ζολάν χαροπαλεύει αυτή τη στιγμή με καταματωμένο το λευκό κορμί της από τ' άμέτρητα κόνταρο χτυπήματα των μανιασμένων «Μπίρ - Μίο!». Στην ίδια κατάσταση και χειρότερη ακόμα βρίσκεται κι' ο δυστυχισμένος Μπουτάτα. Από στιγμή σε στιγμή οι ψυχές τους θα πετάξουν ανάλωφες ψηλά στο μεγάλο κι' αληθινό Θεό του κόσμου.

Ξαφνικά όμως δυνατό και τρομακτικό κράξιμο όρνιου ακούγεται. Και σε λίγες στιγμές ένα γιγαντιαίο φτερωτό τέρας φτάνει άργα πάνω από τα κεφάλια τους...

Τα άμέτρητα μικροσκοπικά άραπάκια παραπάνω τα θύματά τους και, ξεφωνίζοντας τρομαγμένα, το βάζουν στα πόδια να σωθούν. Το ίδιο τρομοκρατημένος τους ακολουθεί τοέχοντας και ο γεροβασιλιάς τους.

Μονάχα ο γενναίος και απρόμηνος πίκχηπας Πιτσικόκο μένει εκεί και σηκώνοντας το δμορφο κεφαλάκι του κυττάζει με δέος το φτερωτό θηρίο που έχει αρχίσει τώρα να χαμηλώνει άνοιγοκλείνοντας τα μεγάλα άραπκτικά δάχτυλα των ποδαριών του.

Η Ζολάν και ο Μπουτάτα ξαπλωμένοι κάτω και καταματωμένοι όπως είναι, κυττάζουν κι' αυτοί με φρίκη το τέρας των ούρανών.

Το κορίτσι ψιθυρίζει χαμένα:

— Το μεγάλο όρνιο!... Αυτο που άσπαξε τον Ταμπόρ!

Ο Τσουλούφης βογγώντας από τους πόνους του, μουρμουρίζει:

— Μά εκείνο είχε άσπρα φτερά. Άες να τα έβαψε μαύρα για να φαίνεται... νέο;

Όμως οι τραγικές αυτές στιγμές δεν είναι για άστεία. Το τρομακτικό μαύρο όρνιο, χαμηλώνει τώρα άπτότεια, άρπάζει στο ένα του ποδάρι τη Ζολάν και στο άλλο το Μπουτάτα και φτερουγίζοντας γρήγορα αρχίζει πάλι ν' ανυψώνεται...

Δέν περνάει λίγη ώρα και δεύτερο δυνατό κράξιμο άντηχεί. Ένα άλλο, άσπρο αυτή τη φορά, φτερωτό τέρας, παρυσιάζεται και αρχίζει να κυνηγή το πρώτο. Ο πρίγκηπας Πιτσικόκο τρέχει στους βασιλικούς σταύλους του πατέρα του και σελώνει διασπικα τον Άλασάν το κάτασπρο και γρήγορο μικροσκοπικό άλογάκι του. Πηδάει στη ράχη του και ξεκινάει σαν σαΐτα, ακολουθώντας, κάτω στη γη, την πορεία που ένοιμ πάσει στον ούρανό τα δυο φτερωτά τέρατα: το μαύρο και το άσπρο.

Ο ΤΡΕΛΟΣ ΓΚΑΡΟΥΝΑ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, πρέπει να κάνουμε κι' έμεις γρήγορα αν θέλουμε να παρακολουθήσουμε τα δυο αυτά

τεράστια δρυα πού τὸ ἓνα κυνηγάει τὸ ἄλλο καὶ χάνονται, σιγά-σιγά στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.

Ἄς ξαναγυρίσουμε λοιπὸν ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά πού ἔχει τὸ ἐργαστήριό του ὁ τρελλὸς Ἴταλὸς ἐπιστήμονας Γκαρδούννα. Τὸν εἶχουμε δὴ νὰ πυροβολῇ τὸν Ταμπρό πού ἐπεχείρησε νὰ δραπέτευσῃ καὶ νὰ τὸν σωρίσῃ βαρὺ κι' ἀκίνητον κάτω. Ὑστερα τὸν ἀκούσαμε νὰ μουρμουρίζῃ: «τὸν σκότωσας» καὶ νὰ ξαναγυρίξῃ στοὺς δυὸ μαύρους νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια του σὰν μαέστρος καὶ νὰ τοὺς διατάξῃ πάλι: «Ἀβάντι!... Καὶ οἱ δυὸ μαζί καὶ δυνατά!»

Δὲν περνοῦν, ὅμως λίγες στιγμὲς καὶ κάτω φοβερὸ κι' ἀνσπάντεχο γίνεται!

Μιὰ γροθιά μὲ ταχύτητα βολίδας, σφυρίζει στὸν ἀέρα καὶ χτυπάει σὰν κεραυνὸς στὸ καφάλι τοῦ τρελλοῦ ἐπιστήμονα. Ὁ Γκαρδούννα θυάλλει ἓνα πονεμένο βογγητὸ, στοιφογυρίζει γιὰ λίγο τὸν σκύλος πού κυνηγάει νὰ δαγκώσῃ τὴν οὐρά του καὶ τέλος, σωριάζεται βαρὺ κι' ἀναίσθητος.

Οἱ δυὸ γιγαντώσων μοὶ ἀράπηδες βλέπουν τὸν ἄνθρωπο πού χτύπησε τὸν ἀφέντη τους καὶ χύνονται πάνω του νὰ τὸν κατασπασάξουν. Δέχονται ὁμῶς κι' αὐτοὶ δυὸ τρομακτικὲς γροθιὲς πού, ἂν δὲν τοὺς σωρίζουν κάτω, τοὺς κάνουν ὁμῶς νὰ ξεαγριοθῶν ἀφάνταστα.

Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἀγκαλιάζει μὲ τ' ἀτσάλινά μπρά-

τσα του, ἀπὸ τὸ πίσω μέρος, τὸ λαμπρὸ τοῦ ἀντιπάλου. Κι' ὁ ἄλλος ἀκοπάζει τὰ πόδια του τὸν τραβάει κι' οἱ δυὸ μὲ δύναμι ζητώντας νὰ τοῦ σπάσουν τὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τρόπους πού χρησιμοποιοῦν οἱ Ἰθαγενεῖς γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν ἐχθρό, ὅταν αὐτοὶ εἶναι δυὸ κι' ἕκαστος ἓνας.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως πού παλεύει αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν μοιάζει μὲ τοὺς συνηθισμένους ἀντιπάλους, οὔτε σὲ δύναμι, οὔτε σὲ θόρος, οὔτε σὲ ἐξυπνάδα. Αὐτὸς εἶναι ἓνα ἀδύνατο θηρίο πού γογγυρά καταλαβαίνει πὼς ἀσχηματίζουν νὰ μπλέξουν μαζί του.

Μὲ μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ κι' ἀπότομη κίνησι, λευτερώγει τὰ πόδια του ἀπὸ τὰ γένη τῶν δεύτερου ἀράπη. Κι' ἀνέβαινε, τινάζοντάς τα τοῦ δίνει δυὸ φοβερά χτυπήματα στὴν κοιλιά. Ὁ μιάυρος ἀνατρέπεται καὶ πέφτοντας ἀνάσκελα, χτυπάει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του καὶ μένει ἀναίσθητος.

Τώρα μένει ὁ ἄλλος χερσὶν ἀνέμενος Ἰθαγενὴς πού τὸν κρατᾷ νερὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι... Ποῖν ὅμως δοῦμε τί ἀπέγινε καὶ μ' αὐτὸν ἄς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὸν φοβερὸ αὐτὸν ἄνθρωπο πού παρουσιάστηκε τόσο ἀνσπάντεχα. Κι' ἔχει μέσα σὲ λίγες στιγμὲς γκορμιοπασκίσει κάτω τοὺς δυὸ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀντιπάλους του.

Εἶναι ὁ Ταμπρό! Τὸ γεμάτο κι' ἀπόστημα Ἑλληνόπουλο τῆς ζούγκλας. Τὸ πα

δι Σίφουνας! Τὸ Παιδί - Κε ραινὸς ὅπως τὸ λένε ὅσοι ἔχουν δοκιμάσει τις τραμερές μὰ δίκαιες, γροθιές του.

Ἄλλὰ ὁ Ταμπὸρ δὲν εἶχε πέσει κάτω σκοτωμένος ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ τρελλοῦ ἐπιστήμονα;

Ναί. Εἶχε πέσει κάτω, μὰ οὔτε εἶχε σκοτωθῇ, οὔτε κὰν τραυματισθῇ. Ἡ σφαῖρα τοῦ Γκαρούνα εἶχε περάσει, σφυρίζοντας ἀπαίσιαι, πλάϊ στ' αὐτιά του. Καὶ τὸ ἔξυπνο παιδί τῆς ζούγκλας μάλιστα ἄκουσε τὸν πυροβολισμό, ἔπεσε ἀμέσως κάτω κι' ἀπάμεινε ἀκίνητος σὰν σκοτωμένος. Ἄν συνέχιζε νὰ τρέχη, οἱ σφαῖρες τοῦ τρελλοῦ θὰ τὸν κυνηγοῦσαν καὶ σίγουρα κάποια ἀπ' αὐτὲς θὰ ἔδρισκε τὸ κορμί του...

Καὶ τώρα ἂς παρακολουθήσουμε τὴ συνέχεια τῆς πάλης τοῦ ἀράπη πού ἔχει ἀπομείνει ὁρθιος μὲ τὸν ἀδάμαστο Ταμπὸρ.

Ὁ μαῦρος — ὅπως εἴπαμε — ἔχει ἀγκοιλιάσει ἀπὸ πίσω τὸ λαίμω τὸ ἀντιπάλου του καὶ τὸν σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι. Τὸ λευκὸ παιδί νοιώθει τὴν ἀνάσα του νὰ κόβεται καὶ καταλαβαίνει πὼς γρήγορα ὁ χερσὸδύναμος ἀράτης θὰ καταφέρει νὰ τὸν πνίξη καὶ νὰ παρατήσῃ ἀψυχο κάτω τὸ κουφάρι του.

Ἔτσι, στίς τραγικὲς στιγμὲς πού περνᾷ καὶ στὴν ἀπόγνωση πού βρίσκεται, κάνει κάτι πού καὶ ἡ πιὸ ἀχαλίνετη φαντασία δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ προβλέψῃ. Μὲ μιὰ

ἀπίστευτα γρήγορη κίνησι σηκώνει τὰ δυὸ ἐλεύθερα τώρα πόδια του καὶ κουλουριάζοντας τὸ τεντωμένο κορμί του, φέρνει τὶς πατούσες του καὶ τὶς τινάζει μὲ ὀρμη πᾶνω ὅπὸ τὸ κεφάλι του. Ὁ ἀσάτης δέχεται ἓνα τριμερὲ χτύπημα στὸ πρόσωπο καὶ χάνοντας τὶς αἰσθήσεις του παρατᾷ τὸν Ταμπὸρ καὶ γκρεμοτσακίζεται κάτω ἀνάσκελα.

Ὅμως καὶ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας πέφτοντας ἀνάσκελα κάτω, μάλιστα τὸν παράτησε ὁ μαῦρος, χτυπάει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του καὶ μένει ἀναίσθητος κι' αὐτός.

ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΚΑΝΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς τέσσερις δὲν βρίσκεται τώρα ὁρθιος. Μονάχα τὸ ψεύτικο φτερωτὸ τέρας μὲ τὸ τραυματικὸ μαῦρο καὶ γαμψὸ ξυλένιο ράμφος του.

Καὶ νά: Δὲν περνοῦν λίγες στιγμὲς κι' ἓνα τεράστιο τρώσινο φίδι, μὲ μαῦρες βούλες στὸ κορμί, ξετρυπώνει ἀπὸ κάτι χαμόκλαδα καὶ σέρνεται σφυρίζοντας ἀπαίσιαι πρὸς τὸ μέρος πού βρίσκεται ὁ ἀμαίσθητος Ταμπὸρ. Φαίνεται πολὺ πεινασμένο γιατί μόλις φτάνει κοντά, δὲν τυλίγεται πρῶτα στὸ κορμί του γιὰ νὰ τὸ σφίξῃ καὶ νὰ τοῦ τσακίσῃ τὰ κόκκοιλα, μὰ ἀνοίγει ἀμέσως τὸ μεγάλο στόμα του καὶ τσέροχθίζει πρῶτα τὸ κεφάλι τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ σέρνεται γιὰ νὰ τὸν πε

ράση δλόκληρον μέσα του.

“Αν ή Ζολάν έβλεπε τον άγαπημένο της Ταιμπόρ νά χάνεται έτσι, σιγά-σιγά, μέσα στο σώμα του φοβερού φιδιού όχι θά λιποθυμούσε, μιά σίγουρα θά πόθαινε συγκοπή καρδιάς.

Αυτή τη φορά, σίγουρα ό Ταιμπόρ θά βρή την τύχη της άμοιρης Φίφης, κι’ ή περιπέτεια αυτή θά είναι ή τελευταία της πολυβασανισμένης του ζωής.

Γιατί κανένα πλόσιμα με τις αισθήσεις του δεν είναι εκεί για νά τον σώσει, ούτε και κανένας βρίσκεται τόσο κοντά πού νά προλάβει νά φτάσει πριν τή τεράστιο μαυροπράσινο φίδι τον καταβροχήσει δλόκληρον.

Κι’ όμως, ό παντοδύναμος Θεός τής ζούγκλας και όλου του κόσμου, δεν σφηνεί νά χαθή τόσο άδοξα τή περήφανο και άτρόαυτο Έλληνόπουλο..

Αυτό πού δεν θά μπορούσε νά κάνει ούτε άνθρωπος ούτε θηρίο, τή καταφέρνει μιά μικρή κάτασση και χαριτωμένη πεταλούδιτσα.

Και νά πώς: Τό μικρό έντομο, χοροπηδώντας πάνω στα μυρωμένα έξωτικά λουλούδια, φτάνει τυχαία και περνάει πλάι από τή ανοιχτή στόμα του φιδιού πού τώρα, μονάχα τή πόδια του ανάσπη του Ταιμπόρ έξέχουν από αυτό...

Τό άπαίσιο φίδι ένοχλείται από τή φτερούγισμα τής πεταλούδιτσας και γυρίζει τή μύ-

τια του πρής τή μέρος της για νά δή τι είναι. Μά πρής τή μέρος τής πεταλούδας βρίσκεται και κόπι άλλο πού τή φίδι, τυφλωμένο από τή πείνα του, δεν τή είχε προσέξει.

Είναι τή ψεύτικο, αλλά τρομερό σέ εμφάνισι άσπρο δρύνιο, με τή τεράστιο και γαμψό ράμφος του. Είναι δηλαδή ό φοβερότερος αντίπαλος ενός φιδιού! Ένα μονάχα χτύπημα του ράμφους του στο κεφάλι του θά έφτανε για νά τή κουλουριάσει κάτω νεκρό.

Κάθε φίδι τρέμει στη θέα ενός μεγάλου δονιού. Πολύ περισσότερο τώρα πού τή μαυροπράσινο αυτό έσπετο άντικρύζει ένα τρομακτικό φτερωτό τέρας.

“Ετσι, τραβιέται άμέσως πρής τή πίσω, βγάζει από μέσα του τή ανάσπητο θύμα και σέρνεται γρήγορα, σφυρίζοντας τοσαυτά, για νά κρυφτεί από τήν κίνδυνο πού φαντάζεται πώς διατρέχει.

“Ο άγαπημένος μας Ταιμπόρ έχει σωθή για μιά ακόμα φορά μέσα στις τόσες και τόσες περιπέτειες πού, τή θάορος του και ή ανδρεία του έάζουν σέ φοβερούς κινδύνους τή ζωή του.

“Η ταλαιπωρία όμως και ό λιπός άέρας μέσα στο σώμα του φιδιού, τόν κάνουν γρήγορα στις αισθήσεις πού γρήγορα από τούς άλλους. Και ανοίγοντας τή μάτια του πετιέται γρήγορα δρύνιο, χωρίς νά ξέρη — και ούτε θά μάθι ποτέ

— τὸν θάνατο πού εἶχε, σὺν ἀπὸ θαῦμα, γλυτώσει πρὶν λί γες στιγμὲς.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ σκύδοντας τώρα, τραβάει τὸ πιστόλι ἀπὸ τῆς ζώνης τοῦ τρελλοῦ Γκαρούνα καὶ τὸ πετάει μακριά. Μετανοιώνει ὁμῶς ἀμέσως καὶ τρέχοντας στὸ σημεῖο πού τὸ εἶδε νὰ πέφτει, ψάχνει μπουσουλώντας νὰ τὸ βρῇ. Μὰ τῇ στιγμῇ πού τὸ βρίσκει καὶ τὸ πιάνει, τὸ πιασινόμαυρο φίδι πού εἶχε κρυφτῇ κάπου ἐκεῖ, τινάζει τὸ κεφάλι καὶ ἀρπάζει στὸ στόμα του τὸ πιστόλι καὶ τὸ χέρι τοῦ Ταμπόρ.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ξαφνιάζεται καὶ στὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθειά του κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι του, ἔνας ὑπόκωφος πυροβολισμὸς ἀκούγεται καὶ ἡ σφαῖρα σπάζοντας τὴ βάση τῆς ραχοκοκκαλίας τοῦ φιδιού, τὸ ἀφήνει ἀμέσως νεκρό...

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού τὸ γεναῖο καὶ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τῆς Ζούγκλας σώζεται ἀπὸ ἓναν κίνδυνο, χρησιμοποιώντας ὄπλο. Ἀλλὰ μὴ πως κι' αὕτῃ τῇ φορὰ εἶχε πυροβολήσῃ μὲ τὴ θέλησί του;

Ὁ Ταμπόρ τραβάει τώρα καὶ βγάζει εὐκολὰ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ σκοτωμένου ἑρπετοῦ τὸ ὠπλισμένο του χέρι. Τέλος πετιέται ὀρθίος καὶ τρέχοντας ξαναγυρίζει κοντὰ στοὺς ἀ-

ναίσθητους ἀντιπάλους του.

Δίνει γρήγορα μ' ἓνα χορτάσκομο τὸν Γκαρούνο καὶ μὲ δυνατὲς κλωτσιὰς σπυρφέρνει τοὺς δυὸ ἀραπάδες. Ὑστερα προτείνοντας τοὺς τὸ πιστόλι τοὺς διατάζει νὰ μποῦν μέσα στὸ μηχανικὸ ὄρνιο καὶ νὰ πάρουν τὶς θέσεις τους στὶς πτεροῦγες του.

Οἱ μαῦροί, πού τρέμουν τὸν κρότο καὶ τῇ φωτῇ τοῦ πιστολίου, κάνουν ἀμέσως καὶ πρόθυμα ὅπως τοὺς διατάζει.

Ὁ Ταμπόρ, τώρα πού δὲν τὸν βλέπουν, πλησιάζει τὸν τρελλὸ ἐπιστήμονα καὶ ξαναβάζει στὴ θήκη τῆς ζώνης του τὸ πιστόλι. Ὑστερα λύνει τὸ χορτάσκομο πού τὸν εἶχε δεσέει καὶ τοῦ δίνει ἓνα δυνατὸ χαστούκι στὸ πρόσωπο. Δὲν θέλει νὰ τὸν παρατήσῃ ἀναίσθητον ἐκεῖ καὶ τὸν κατασπαράξῃ καίνα πεινασμένο θηρίο.

Μὰ μάλισ' βλέπει πὼς ὁ Γκαρούνα ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ ξαναπακτώντας τὶς αἰσθήσεις του, τὸν παρατάει καὶ μπαίνοντας κι' αὐτὸς στὸ κούφιο ἐσωτερικὸ τοῦ τεχνητοῦ πτερωτοῦ τέρατος, κάθεται στὴ θέσι τοῦ παρατηρητοῦ καὶ φωνάζει στοὺς ἀράπηδες.

— Ἐμπρός... Γρήγορα τὶς πτεροῦγες νὰ πετάξουμε!

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ τρομακτικὸ ψεύτικο ὄρνιο παρατάει τὴ γῆ καὶ ἀρχίζει νὰ ἀνυψώμεται ἀργὰ στὸ κενό.

Στὸ μεταξύ ὁ τρελλὸς ἐφευρέτης ἔχει συνέλθει καὶ ἀντικρύζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ σατανικὸ δημιούργημά

του να απομακρύνεται πετώντας χωρίς να βρίσκεται μέσα σ' αυτός. Καί μνη ξέροντας τι να κάνει, πετιέται ὄρθιος, τραβάει τὸ πιστόλι του κι ἀρχίζει νὰ τὸ πυροβολῇ οὐρλιάζοντας δαιμονισμένα:

— Βοήθεια!... Τὸ ψεύτικο πουλί μου ζωτάνεψε καὶ φεύγει μονόχο του! Πιάστε το! Πιάστε το!

Ὅμως ἡ τρέλλα, ἡ ἀπόγνωσι καὶ ἡ παραχῇ, κάθε ἄλλο ποῖρά κάνουν σταθερὸ τὸ ὠπλισμένο χερί του. Ἐτσι οἱ σφαίρες ἀστοχοῦν καὶ τὸ ἀταίσιον σφύριγμά τους σβήνει καὶ χάνεται στὸ βόθος τοῦ ὀρίζοντα. Τὸ ἴδιο ὅπως σὲ λίγο βλέπει νὰ σβήνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ νὰ χάσεται μα

κριὰ τὸ τεχνητὸ ὄρνιθον ποὺ εἶχε συλλαβεῖ καὶ ἐκτελέσει ὁ μεγαλοφυὴς ἀλλὰ παράφρων ἐγκέφαλός του...

... Ὁ Ταμπὸρ κρατώντας στὰ χέρια του τὸ πεδάλιο τῆς οὐράς τοῦ φτερωτοῦ τέρατος, τοῦ δίνει κάθε τόσο κατεύθυνσι πρὸς τὴν Ἀνατολὴν ποὺ βρίσκεται ἡ σπηλιά του. Βιάζεται νὰ φτάσῃ γρήγορα ἐκεῖ γιὰ νὰ ξαναδῇ τὴν ἀγαπημένη του συντροφίσσα Ζολάν καὶ τὸν πιστό του φίλον Μπουτάπα...

Σὲ μιὰ στιγμή θυμάται τὸν πρελλὸ Γκαρούνα καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια του σὰν μασέτρος διατάζει τοὺς δύο γυμνασισμένους μαύρους ἀεροκω



Ὁ Ταμπὸρ χτυπάει μὲ λύσσα στὸ κεφάλι τὸ φτερωτὸ μαῦρον τέρας.



— Πήδησε στο "Ατι μου, νά καλπάσουμε στη χώρα της Ειτυχίας.

πηλάτες του:

— Άβάντι! Κι' οί δυο μαζί και δυνατά!

Οί άράπηδες πού φαντάζονται πώς κραπάει επάνω του τὸ όπλο πού ξερνάει τὸν κρότς καί τή φωτιά, έκτελούν πρόσθιμους κάθε διαταγή του. Άνοίγουν άμέσως τής στοματάρες τους καί αρχίζουν νά κρρίζουν άγρια καί τρομακτικά σάν ύπερφυσικό καί μανιασμένο όρνιο.

Ξαφνικά όμως τά μάτια του Ταμπόρ αντικρύζουν κάτι πού τὸν κάνει νά χλωμιάσει καί νά μείνει στοῦ παραπηρητήριό του άκίνητος, μαρμαρωμένος.

Σέ όχι μεγάλη απόστασι μπροστά του ένα άλλο μαύρο

όρνιο έχει χαμηλώσει φέρνοντας βόλτες πάνω από μιὰ μεγάλη κατασκήνωσι μικροσκοπικών ανθρώπινων πού τὸ έχουν δάλει στα πόδια, τρέχοντας νά σωθούν τρομοκρατημένα...

Καί νά: Τὸ μαύρο όρνιο χαμηλώνει τώρα απότομα καί αρπάζοντας στα πόδια του δυό ανθρώπινα σώματα, άνυψώνεται πάλι καί φτερουγίζει γρήγορα γιά ν' απομακρυνθῇ.

Τά μάτια του Παιδιού τής Ζούγκλης πού βλέπουν όσο καί τά μάτια ενός άετου, ξεχωρίζουν σέ τόση απόστασι καί αναγνωρίζουν πώς τά σώματα αυτά άνήκουν στοῦ Μπουτάτα καί στη Ζολάν.

— Γρήγορα τις φτερούγες να φτάσουμε το μαύρο δρνιο, φωνάζει άγρια στους άράπηδες...

Καί καθώς εκείνοι τραβάνε με διάση τώρα τους ξύλινους μοχλούς, μονολογεί προμοκρατημένος:

«Το δρνιο αυτό δεν είναι ψεύτικο σαν αυτό. Σίγουρα κάπου θα σταθή και θα χοστάση, με τους συντρόφους μου, την πείνα του...

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Η ΖΟΛΑΝ και ο Μπουτάτα κρεμοισμένοι από τα πόδια του μαύρου δρνιού έχουν χάσει κάθε έλπίδα πώς είναι δυνατόν ποτέ να σωθούν.

Η όμορφη ξανθειά κοπέλλα κλαίει άπαρηγόρητα ψιθυρίζοντας κάθε τόσο το γλυκό όνομα του πολυαγαπημένου της συντρόφου.

— Ταμπόρ!... Ταμπόρ!...
Ο Μπουτάτα κυττάζοντας την μ' άνείπωτη συμπόνια και συγκίνηση, της λέει:

— Σταμάτα πιά τα δάκρυα, άφέντη κορίτσι... Θα νομίζουν κάτω στη Ζούγκλα πώς... βρέχει.

Υστερα το γερό μάτι του ξεχωρίζει κάτω στα μονοπάτια των μικροσκοπικό μαύρο πρίγκηπα που καλπάζει με το λιλλιπούτειο όλογάκι του και ξεκαρδίζεται στα γέλια:

— Χά, χά, χά!... Ο φουκαράς ο Πιτσικόκο μάς παρα

κολουθεί για να μάς σώση... Φοβόμαι μόνο μήπως δεν προφτάση... Γιατί ώσπου να ψηλώση τόσο που να μπορεί να μάς φτάση έμεις θαχουμε πέσει κάτω στη γή σαν δυο ώραιες και άείμνηστες κουτσουλιές!

Μά γρήγορα τα μάτια του αντικρύζουν στο βάθος του δρίζοντα το άσπρο δρνιο που φαίνεται να κυνηγά με λύσσα το δικό τους. Καί ο κωμικοτραγικός άράπης άνησυχεί:

— Καλέ αυτοί το πάνε για... άερομαχία! Μπά, σε καλό τους!

Άμέσως όμως κόπι θυμάται και ρωτάει τη Ζολάν:

— Αυτό το άσπρο δρνιο δεν ήτανε που άρπαξε τάν Ταμπόρ;

Έκείνη κλαίει χωρίς να τ' άποκρίνεται.

Ο Μπουτάτα συνεχίζει:

— Θέλεις, το λοιπόν, να μάς φάη κι' έμάς και ν' άντα μώσουμε στην κοιλιά του; Γι' αυτό έγώ δεν... άπελπίζομαι!

Καί νά: Το άσπρο φτερωτό τέρας, κράζοντας τρομακτικά με τα στόματα των άραπάδων του φαίνεται πώς πετάει πιο γρήγορα από το μαύρο που κρατάει στα πόδια του τη Ζολάν και τόν Τσουλούφη. Γιατί δεν πέρασε λίγη ώρα και το βλέπουν να πλησιάζη και να φτάνη πλάι στο δικό τους.

Και τότε, μέσα από τα σπλάχνα του τεραστίου δρνιού, άκούγεται δυνατά μια

γνώριμη φωνή:

— Ζολάν και Μπουτάτα πιασθήτε καλά από τα πόδια του πουλιού... Πρέπει, αν σ'ας παρατήρη, να κρατηθήτε μο νάχοι σας και να μη πέσετε κάτω!

Η Ζολάν ξεφωνίζει τρελλή από χαρά:

— Ο Ταμπόρ! Ο Ταμπόρ μάς μιλάει!

Ο Μπουτάτα κουνάει το χοντρό του κεφάλι με λύπη:

— Δεν σου τόλεγα εγώ; Φαγωμένος είναι ο φουκαράς.

Αρπάζονται όμως και οι δυο και κρατιώνται γερά από τα πόδια του μαύρου όρνιου.

Και νά: Βλέπουν αμέσως το άσπρο φτερωτό τέρας — που καθάλου δεν φαίνεται για ψεύτικο — να σηκώνει το πηδάλο της ούρας του και να παίρνη κατεύθυνσι προς τα επάνω. Ύστερα να διαγράφη μερικούς γρήγορους κύκλους και χαμηλώνοντας να φτάνη και να πετάη ένα-δυο μονάχα μέτρα πάνω από τη ράχη του μαύρου αντιπάλου του, που φτερουγίζει κράζοντας τρομαγμένος και ζητώντας να αποφυγή την έναέρια αυτή σύγκρουσι.

Τι κρίμα όμως: Η Ζολάν και ο Μπουτάτα, από τη θέσι που βρίσκονται, δεν μπορούν να δούν και να θαυμάσουν τη φάνταστα τολμηρή και επικίνδυνη κίνησι που κάνει αυτή τη στιγμή ο Ταμπόρ...

Αλλά καλύτερα να μπορούμε με τη φαντασία μας μέσα στο κούφιο σώμα του τεχνητού άσπρου όρνιου για να παρακο

λουθήσουμε το «σάλτο μορτά λε» που θα κάνη σε όλο το τρομακτικό μεγαλείο του!

Το Παιδί της Ζούγκλας, όπως είδαμε, είχε φέρει το ψεύτικο φτερωτό τέρας του λίγο πιο ψηλά από το μοιραίο ζωντανό όρνιο. Ύστερα, από τη θέσι που παρατηρητού που βρίσκεται, φωνάζει στους δυο μαύρους αεροκαπηλότες:

— Έγώ θα πηδήσω έξω τώρα... Έσείς ν' αρχίσετε αμέσως να κουνάτε τις φτερούγες πιο άργα για να χαμηλώσετε και να φτάσετε όμαλά κάτω. Ύστερα είσαστε ελεύθεροι να θυγήτε έξω και να γυρίσετε στα χωριά σας και στα σπίτια σας...

Τέλος μιά και το πηδάλο πιά δεν του χρειάζεται, σπάζει από το μηχανισμό του ένα χοντρό γερό ξύλο σαν ρόπαλο, ανοίγει την πόρτα της κοιλιάς του και πηδάει άτρομητος πάνω στη ράχη του μαύρου όρνιου που βρίσκεται ακριβώς από κάτω. Εκείνο κινώθει το βάρος του και τι νάζεται ξαφνικά για να τον πετάξη από πάνω του.

Το άτρομητο Έλληνόπουλο που δεν περίμενε μιά τέτοια κίνησι, βρίσκεται για μιά στιγμή στον αέρα και σε τόσο μεγάλο ύψος. Αν έπεφτε από εκεί πάνω, θα γινόταν χίλια κομμάτια!

Όμως ο Ταμπόρ είναι αφάνταστα σβέλτος στο ναυ και στο κορμί. Με το άπότημο τίνιγμα που κάνει το όρνιο

και νοιώθοντας να δρίσκεται στο κενό προφταίνει και αρπάζεται από την άκρη της δεξιάς του φτερούγας τη στιγμή που σπτά ανεβοκατεβάσματα της, δρισκόταν στην πιο χαμηλή θέσι. 'Αμέσως όμως και καθώς η φτερούγα αυτή σηκώνεται ψηλά και τον τινάζει προς τα επάνω, ο Ταιμπόρ αφηνεται στην κατάλληλη στιγμή και διαγράφοντας μια καιμύλη στον αέρα φτάνει και αγκαλιάζει το λαιμό του τεράστιου πουλιού. 'Από εκεί τώρα ούτε με βίμπιζι δεν θα μπορούσαν να τον απροσπάσουν.

— Έτσι, και από τη θέσι αυτή — ρίχνοντας μια ματιά στο άσπρο μηχανικό όρνιο του που χαμηλώνοντας άργα και σιαθερά κοντεύει να φτάση στη γή — φωνάζει για μια άκόμα φορά, στη Ζολάν και στο Μπουτάτα.

— Κρατηθήτε γερά!... Μή φοδηθήτε ό,τι κι'αν συμβή!

'Αμέσως, πιασμένος με τ'άριστερο χέρι από το λαιμό του φτερωτού τέρατος, ανεβοκατεβάει με το δεξί το ρόπαλό του και αρχίζει να το χτυπάη στο κεφάλι, με άφάνταστη όρμη και δύναμη.

Το μαύρο όρνιο νοιώθοντας τον κίνδυνο, ανοίγει τα τεράστια δάχτυλα των ποδαριών του για να παρατήση τα δυό θύματα και να έλευθερωθή από το δόρος τους. Όμως η Ζολάν και ο Μπουτάτα έχουν πιασθή γερά από τα χοντρά καλιάμια των ποδαριών του

και δεν γκρεμοτσακίζονται να σκοτωθούν κάτω.

Το όρνιο κρίζοντας τρομακτικά, τινάζει τώρα τα πόδια του, το λαιμό και όλόκληρο το κορμί του. Μά είναι αδύνατο ν' απαλλαγή από τους τρεις συντρόφους που έχουν κολλήσει σαν σπιρείδια επάνω του.

Ο Μπουτάτα μάλιστα το φοβερίζει:

— Κάτσε φρόνιμα, άφέντη όρνιο, να μη σικαρφαλώσω επάνω σου και σε τσιράξω στα χαστούκια! Μπά, σε κολό σου!

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ψηλά στο λαιμό του φτερωτού τέρατος, συνεχίζει το τόσο τολμηρό και επικίνδυνο έργο του.

Τα πρώτα χτυπήματα του ροπαλού του εξαγριώνουν το θηρίο. Και άφου δοκιμάζει και δεν καταφέρνει με τα τινάγματα να έλευθερωθή από τους άνθρωπους που δρίσκονται πάνω του, πασχίζει τώρα γυρίζοντας το λαιμό του να σπαιράξη τον Ταιμπόρ με το φοβερό ράμφος του.

Το άτρόμητο Έλληνόπουλο με σβέλτες και έξυπνες κινήσεις αποφεύγει τα θανατηφόρα χτυπήματά του, που ένα μοναχα από αυτά θα έφτανε να τον σχίση στα δυό. Ταυτόχρονα δεν χάνει εύκαιρία να ανεβοκατεβάξη με λύσσα το χοντρό και βαρύ ρόπαλο στο

κεφάλι του φτερωτού αντίπαλό του.

Έτσι, σιγά-σιγά, το όρνιο αρχίζει να ζαλίζεται και οι τεραστιες φτερούγες του να ανεβοκατεβαίνουν τώρα πιο άργα. Αυτό το υποχρεώνει να χάνει συνεχώς ύψος και ο Ταμπόρ χαίρεται που σε λίγο θα προσγειωθεί όμως κάπως στη σιγουρη γη της ζούγκλας. Μά για να μη του δώσει και ρε να συνέλθει και ξαναπετάξει ψηλά, δεν παύει ούτε στιγμή να το χτυπάει στο μεγάλο και γερό κεφάλι του.

Να όμως που κάποιο από τα χτυπήματα αυτά βρήκε φαίνεται το κεφάλι του τέρατος σε κάποιο καίριο σημείο. Και δγάζοντας ένα πονεμένο κράξιμο, ανοίγει για μια άκομα φορά τις τεραστιες φτερούγες του και τις κρατάει ακίνητες...

Είναι φανερό πως έχει αρχίσει να χάνει τις αισθήσεις του και δεν μπορεί πια να φτερουγίσει. Ασυμπίσθητα λοιπόν, ή από το αίσθημα της αυτοσυμπληρώσεως, έχει αφήσει ανοιχτές τις φτερούγες του, νοιώθοντας πως ή κεκτημένη ταχύτητα του κορμιού του θα του εξασφαλίσει έτσι μια όμοια προσγείωση...

Φαίνεται όμως πως το τελευταίο χτύπημα του Ταμπόρ ήταν περισσότερο δυνατό από όσο έπρεπε. Και το όρνιο δεν νοιώθει σε λίγες στιγμές ούτε τη δύναμη να κρατήσει ανοιχτές τις φτερούγες του.

Αλλοίμονο τώρα!... Τά φτερά του τραυματισμένου θηρί-

ου γέρνουν άτομα και χάνοντας την ισορροπία του αρχίζει να πέφτει κουρουδανώντας προς την άγρια βλάστηση της ζούγκλας που σαν απέρανο το πράσινο χαλί είναι στρωμένη κάτω...

Στην τραγική αυτή πτώση ο Μπουτάτα ρωτάει ανήσυχος τη Ζολάν:

—Δε μου λές, αφέντη κορίτσι: Λες τώρα που θα γκρεμοσκαμπούμε κάτω να σκοτωθώ το... τσουλουφάκι μου;

Εύτυχως το αναισθητό όρνιο δεν πέφτει σε ξέφωτο, που σίγουρα και οι τρεις συνοτροφοί θάδρισκαν τραγικό θάνατο. Πέφτει επάνω σε πυκνά αιωνόβια δέντρα που σκαλώνοντας στα χοντρά γερά κλαδιά τους μένει πάνω σ' αυτά. Ο Ταμπόρ, ή Ζολάν και ο Μπουτάτα όμως, τινάζονται από πάνω του και χτυπώντας από κλαδί σε κλαδί, γκρεμοσκακίζονται κάτω στο χώμα και μένουν ακίνητοι σαν σκοτωμένοι.

Έχει σκοπευτεί να στήσει πια καλά όταν πρώτη ή Ζολάν αρχίζει να συνέρχεται και κάνει ν' ανοίξει τα μάτια της. Νοιώθει όμως ένα μικρό χεράκι να χαϊδεύει τα ξανθά μαλλιά της, κι ακούει μια λεπτή συμπαθητική φωνούλα να της ψιθυρίζει κοντά σ' αυτή της:

— Μή ξαφνιαστής, αγαπημένη μου Ζολάν... Εγώ είμαι ο γενναίος πρίγκηπας Πιτσικόκο! Έχω γιοπρέψει με δότανια τις πληγές του κεφαλιού σου! Είσαι τώρα καλά... Σή-

κω λοιπόν, ωραία μου κόρη! Σήκω γιά νά γονατίσω καί νά σού έξομολογηθώ τή μεγάλη όγάπη πού νοιώθω στήν καρδιά μου γιά σένα! Σήκω νά μού πής κι' έσύ πώς είμαι ό... άνδρας τών όνείρων σου!

Τό Κορίτσι τής Ζούγκλας πετιέται όρθιο, άρπάζει στίς παλάμες τό μικροσκοπικό σωτήρα, τόν φέρνει στά χείλια τής καί τόν φιλάει.

— Έσύ είσαι, Πιτσικόκα κι μου; Πώς δρέθηκες έδώ;

Ο έρωτευμένος πρίγκιπας δέν άποκρίνεται στήν έρώτησί τής. Μόνο τής δείχνει μέ μιά άγέρωχη κίνηση τού χεριού τό λιλιπούτειο σελλωμένο άλογάκι πού τόχει δέσει πλάι στόν κορμό μίας παπαρούνας καί τής λέει σοβαρά καί μέ στόμφο:

— Πήδησε στό άτι μου, ωραία κόρη!... Πήδησε νά καλπάσουμε γιά τή γαλάζια χώρα τής εύτυχίας!

Η Ζολάν διασκεδάζει άφάνταστα μαζί του. Κάνει πάλι νά τόν ξαναφιλήση, μά ξαφνικά θυμάται τή μακαρίτισσα σκυλίτσα τής πού αυτός τήν είχε γκρεμοσασκίσει άπό τά κλαδιά τού δέντρου. Καί τή στιγμή πού ό ρωμαντικός πρίγκιπας τής μιλάει γιά φεγγάρια καί σύννεφα, τού δίνει άπότομα μιά καί τόν χτυπάει κάτω σαν χταπόδι, ξεφωνίζοντας έξω φρενών:

— Κακούργε!... Δολοφόνε τής Φιφίκας μου!

Ταυτόχρονα άίως θυμάται τόν Ταιμπόρ καί τόν Μπουτά-

τα καί ψάχνει στό φώς τού φεγγαριού νά τούς βρή.

Ο Πιτσικόκο πιπιείται όρθιος καί τήν πιάνει άπό τό χέρι:

— Πάμε νά σού δείξω έγώ πού βρίσκονται ωραία κόρη! Γρήγορα θά συνέλθουν κι' αύτοι. Έχω βάλει τά ίδια βότανα στίς πληγιές τού κορμιού τους.

Σέ λίγο ή Ζολάν άγκαλιάζει μέ δάκρυα χαράς τόν άγαπημένο τής Ταιμπόρ, πού έχει συνέλθει σχεδόν μαζί μέ τόν Μπουτάτα.

— Άγαπημένε μου, τού λέει, κυττάζοντας τόν μέ λατρεία στό μάτι: Άν σκοτω νόσιουν, ούτε στιγμή δέν θά μπορούσα νά ζήσω χωρίς έσέ να!...

Ο Πιτσικόκο παρεξηγείται καί τής φωνάζει μέ τή λεπτή φωνούλα του:

— Θά μπορούσες καί θά παραμπορούσες, ωραία κόρη! Υπάρχουνε κι' άλλοι... άντρες σ' αυτό τόν κόσμο!

Ο Μπουτάτα τόν παραμερίζει μέ τήν τεράστια μαύρη ποδόρα του.

— Κάνε στήν πάντα «ύψηλόταπε» νά μη σέ πατήσω καί λερώσω τήν παπούσα μου!...

Ξαφνικά, παράξενο ποδοβολήτο ανθρώπων άκούγεται νά πλησιάζη. Ο Ταιμπόρ, ή Ζολάν κι' ό Μπουτάτα κρύβονται κάπου καί περιμένουν.

— Νά κρυφτώ κι' έγώ; ρωτάει ό Πιτσικόκο.

— Όχι βρε άδελφέ, τ' ά-

ποκρίνεται ο Τσουλούφης.
Ποιός σου είπε πώς... φαίνε-
σαι!

Καὶ νὰ: Σὲ λίγες στιγμές
περνοῦνε ἀπὸ μπροστά τους
μερικοὶ μαῦροι ἰθαγενεῖς καὶ

ἓνας λευκὸς Εὐρωπαῖος πού
τοὺς φωνάζει ἄγρια:

— Ἄν δὲν μοῦ βρῆτε ἀπό
ψε τὴ σπηλιά με τὸν χρυσὸ
ἐλέφαντα, θὰ σᾶς σκοτώσω
ὅλους!

ΤΕΛΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἑκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

(Λόγω τυπογραφικοῦ λάθους, στὰ δύο προηγούμενα τεύχη
τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλεκτοῦ συγγραφέως τοῦ Ταρζάν Ν. Β.
ΡΟΥΤΣΟΥ, ἐγράφη λανθασμένο. Ἐλπίζουμε οἱ ἀναγνώστες
μας νὰ κατάλαβαν πὼς πρόκειται περὶ λάθους).

Τώρα πού μέινετε δέδαιοι πὼς ὁ

ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

εἶναι πραγματικὸ ἀριστούργημα, ποῦπει νὰ τὸν διαδίδε-
τε μὲ πείσμα στοὺς φίλους καὶ γνωστούς σας. Ἀπὸ σή-
μερα κιόλας, κάθε Ἑλληνόπουλο πρέπει νὰ βρῇ ἓναν και-
νούργιο ἀναγνώστη πού ν' ἀγοράζῃ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ πε-
ριοδικὸ τῆς ζούγκλας πού ὀνομάζεται

ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

κι' ἔχει συγκινήσει καὶ ξετρελλάνει τὸν παιδόκοσμο ὅλης
τῆς Ἑλλάδος!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΥΓΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδὸς Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 7 — Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφὸς Δ'ντὴς: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οἰκονομικὸς Δ'ντὴς: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ 8ου τεύχους τοῦ θρυλικοῦ πιά ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ ποὺ ἔχει ξετρελλάνει τὰ 'Ελληνό-πouλα.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ

συνεχίζει τὴ δράσι του ἕνας 'Ηρώας ποὺ θὰ σὰς συναρπάσῃ καὶ θὰ σὰς γοητεύσῃ: Εἶναι ὁ ἀγέρωχος καὶ ἱπποτικός

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΠΙΤΣΙΚΟΚΟ

ποὺ τὸ ὕψος του εἶναι τριάντα πόντους κι' ἡ τρυφερὴ καρδιά του σὰν ἕνα μικρὸ φουντουκάκι.

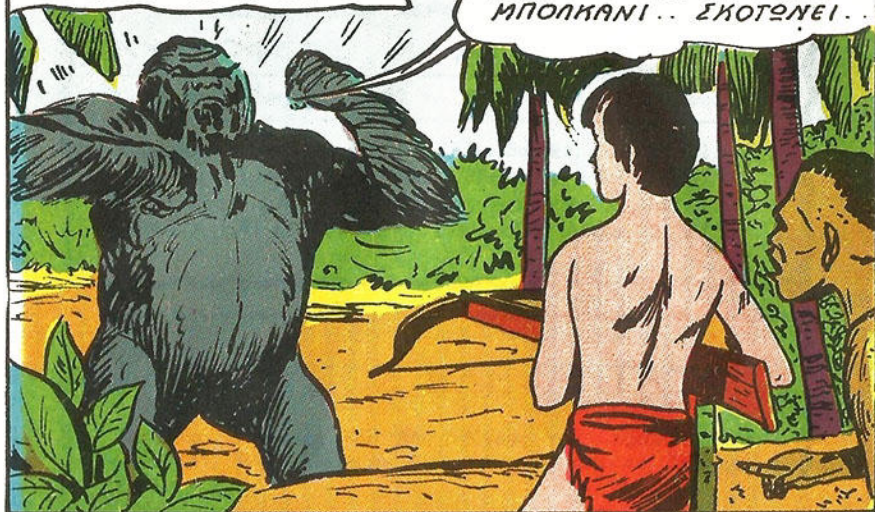
Ο ΧΡΥΣΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

εἶναι τὸ τεύχος ποὺ σίγουρα θὰ ἐξαντληθῇ μέσα σὲ λίγες ὥρες στὰ περίπτερα

ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΟΛΟΙ

ΚΤΥΠΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ
ΤΟΥ ΤΟ ΠΕΛΟΡΙΟ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΙΔΕΣ ΟΥΡΛΙΑΖΕΙ..

ΜΠΑΝΤΟΛΟ! ΜΠΑΝΤΟΛΟ!
ΜΠΟΛΚΑΝΙ.. ΣΚΟΤΩΝΕΙ..

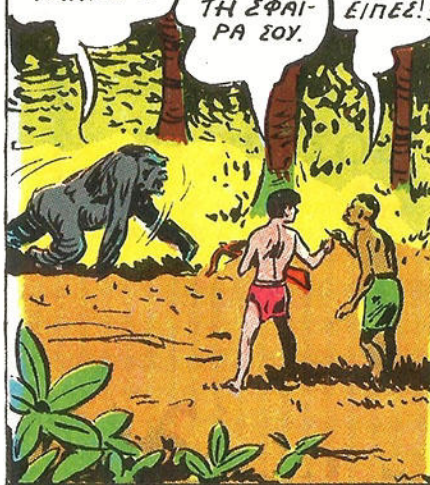


ΟΥΡΛΙΑΖΟΝΤΑΣ Ο ΓΟΡΙΛΛΑΣ
ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΟΡΜΗΣΗ..

ΜΠΑΝΤΟΛΟ
ΜΠΟΛΚΑΝΙ
ΓΚΑΑΣ!!

ΓΡΗΓΟΡΑ,
ΝΤΟΜΠΥ,
ΔΟΣ ΜΟΥ
ΤΗ ΣΦΑΙ-
ΡΑ ΣΟΥ.

ΠΑΡΗ.
ΟΜΩΣ..
ΕΙΠΕΣ!!



ΓΡΗΓΟΡΑ Ο ΜΠΟΥ ΒΑΖΕΙ ΤΗ ΣΦΑΙ-
ΡΑ ΣΤΗ ΜΥΤΗ ΤΟΥ ΤΟΞΟΥ ΜΠΡΟ-
ΣΤΑ ΑΠ ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΟ ΒΕΛΟΣ.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΑΝ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕ-
ΡΩΜΕ ΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ
ΜΑΣ ΕΛΠΙΔΑ.. ΣΗΚΕΤΟ ΤΟ
ΒΕΛΟΣ ΜΟΝΟ ΘΑ ΤΟΝ ΠΛΗ-
ΓΩΝΕ..

